

DE STER

94E JAARGANG

NUMMER 2

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

FEBRUARI 1994

DE STER

FEBRUARI 1994

Op de omslag:

Drie jonge Duiters hebben hun verworven vrijheid aangegrepen om een zending te vervullen in de Verenigde Staten. Zie 'Een wonderbaarlijke zending', blz. 12.

ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
RAAD VOOR DE HEILIGEN PRESIDENT EZRA TAFT BENSON	2
'WE LIEPEN ZINGEND DOOR HET DONKER' MARVIN K. GARDNER	8
HAROLD B. LEE: EEN PUNTIGE PIJL IN DE PIJLKOKER VAN DE HEER PETREA KELLY	18
SCHAKELS VAN LIEFDE JOSÉ ROBERTO ALARCÓN NAVARRETE	26
DE SCHEPPING	32
LIEFDE VOOR HET OUDE TESTAMENT ONTWIKKELEN MARY HAZEN JOHNSTON	41
HET VERBOND VAN ABRAHAM: EEN ZEGEN VOOR ALLE MENSEN KENT P. JACKSON	42

VOOR DE JONGEREN

EEN WONDERBAARLIJKE ZENDING LARRY A. HILLER	12
BIJ GEBREK AAN EEN WONDER AMANDA MARIOTTI	48

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
VOLLEDIG DELEN IN DE ZEGENINGEN VAN HET PRIESTERSCHAP	25

DE KINDERSTER

VRIENDSCHAP SLUITEN	
SIMONE MILLO UIT FLORENCE (ITALIË) DEANNE WALKER	2
VAN VRIEND TOT VRIEND	
OUDERLING REX D. PINEGAR	4
MAAR EEN PAAR PESOS LESLIE GARCIA	6
VEEL PLEZIER!	9
PARTICIPATIEPERIODE	
VREDE JUDY EDWARDS	10
VOOR KLEINE VRIENDEN	
EEN REGENACHTIGE DAG BETSY SUELLENFUSS	12
VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
KORIHOR	14

DE STER

Februari 1994 94e jaargang Nummer 2

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly

Assistent: Marvin K. Gardner

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: De Kinderster: De Anne Walker

Roster: Tom Fossett

Leidingsgeneraal-adjunct-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Shari Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 034 02-40260

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Administratie: R. de Kock-Goudberg

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

18181 Friedriehsdorf

Telefoon: 00 49 6172-71 0323

© 1994 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 10.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden vóór vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

94982 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

GEESTELIJKE KRACHT

Naast de boodschap van het Eerste Presidium bevat de *Liahona* (Spaanstalig) de ware verhalen van leden die kracht hebben ontvangen door ervaringen met de Geest. Het tijdschrift draagt in belangrijke mate bij tot de versterking van ons getuigenis.

Dankuwel voor alles wat u doet om de heerlijke boodschap van het evangelie te verbreiden. Wees verzekerd van onze steun en aanmoediging.

Ouderling José Ulises Vélez González

Zendingsgebied Monterrey-Zuid

(Mexico)

Omdat mijn Engels zo slecht is, draai ik niet altijd evengoed mee in de wijk. Maar wanneer ik de *Liahona* lees, voel ik hoezeer ik erdoor word opgebouwd. De raad van de algemene autoriteiten en het getuigenis van broeders en zusters over de hele wereld vernieuwen mijn geest. Ik zou willen dat ieder lid van de kerk iedere maand kon beschikken over het tijdschrift van de kerk.

J. Ernesto Merino

Wijk Trenton

Ring Oshawa Ontario (Canada)

DE TEMPELZEGENINGEN

WAARDIG

Ik wil u graag bedanken voor *L'Étoile* (Franstalig). Het tijdschrift is een bron van grote steun en troost in mijn leven.

Ik ben zo gezegend geweest om een van de diensten te mogen bijwonen van de herinwijding van de Zwitserse tempel. Het was heerlijk om te luisteren naar de toespraken van leden van het Eerste Presidium en andere algemene autoriteiten. De broeders waren werkelijk geïnspireerd door de Heer. Ik heb de Geest van de Heer dan ook sterker gevoeld dan ooit tevoren. Mijn ogen vullen zich met tranen van liefde en dankbaarheid voor mijn Hemelse Vader.

Ik heb een getuigenis dat de tempel het huis van de Heer is en dat ik een goed lid van de kerk moet zijn om er binnen te mogen gaan. Bij het verlaten van de tempel kwam er een groot verlangen bij mij op om te veranderen en de Heer te volgen. Toen ik erheen ging, was ik op zoek naar geestelijke kracht.

Ik heb die ook werkelijk ontvangen.

Elaine Delescaut

Gemeente Forbach

Ring Nancy (Frankrijk)

DORSTEN NAAR KENNIS EN

WAARHEID

Ik wil u graag laten weten hoe dankbaar ik ben voor de *Liahona* (Spaanstalig). Omdat mijn familie en ik de enige Spaanssprekende leden zijn in onze Canadese wijk, kijken we iedere maand reikhalzend uit naar de Spaanse uitgave van het kerkelijke tijdschrift, net zoals een uitgedroogd plantje wacht op de regen.

Raad voor de heiligen

President Ezra Taft Benson

Mijn boodschap gaat in op de vraag hoe wij als kerk en als individu het werk van God in de wereld kunnen bevorderen.

In de eerste plaats moeten wij de gezinnen versterken. Wij moeten inzien dat het gezin de hoeksteen van de beschaving is en dat de kracht van een land wordt bepaald door de kwaliteit van zijn gezinnen. Het gezin is het fundament van de kerk. Daarom moedigen wij elk gezinshoofd aan om zijn gezin te versterken.

Wij geloven dat het huwelijk door God is ingesteld met een wijs en eeuwig doel. Het gezin vormt de grondslag van een rechtschapen levenswandel. Vanaf het begin is de rol van man, vrouw en kind van Godswege voorgeschreven.

God heeft bepaald dat vaders hun gezin presideren. Zij moeten hun gezin liefde geven, het onderwijzen en leiden. Ook de rol van de moeder is door God voorgeschreven. Zij moet de kinderen ontvangen, baren, verzorgen, liefhebben en opvoeden. Zij is de gezellin en raadgeefster van haar man.

In Gods plan bestaat er geen onderscheid tussen de seksen. Er is slechts sprake van een verdeling van taken.

Wij geloven dat het huwelijk door God is ingesteld met een wijs en eeuwig doel. Het gezin vormt de grondslag van een rechtschapen levenswandel.

Zo worden ook kinderen in de Schriften gewezen op hun plichten jegens hun ouders:

'Kinderen,' heeft de apostel Paulus gezegd, 'weest uw ouders gehoorzaam (in de Here), want dat is recht. Eer uw vader en uw moeder – dit is immers het eerste gebod, met een belofte – opdat het u welga en gij lang leeft op aarde' (Efeziërs 6:1–3).

Wanneer de ouders, eensgezind en met liefde, hun van Godswege gegeven verantwoordelijkheid nakomen, en de kinderen hen liefdevol en gehoorzaam volgen, zal daar veel vreugde uit voortkomen.

Onlangs ontving ik een brief waarin een kerklid beschreef voor welke moeilijkheden en uitdagingen hij en zijn vrouw stonden bij het opvoeden van hun kinderen.

Zij waren destijds wel in de tempel getrouwd, maar waren daarna geleidelijk inactief geworden. Nog maar kort geleden hadden ze de draad weer opgepakt. Zij verlangden persoonlijk advies om ervoor te kunnen zorgen dat hun kinderen trouw aan het evangelie zouden blijven en de valstrikken zouden kunnen vermijden waar hun ouders en anderen in terecht waren gekomen.

Zij vroegen dus met andere woorden: 'Hoe kunnen wij ons gezin geestelijk versterken?'

Ik wil ieder van u uitnodigen om eens na te denken over die belangrijke vraag. Verder zou ik u willen vragen de veel beproefde en toegepaste formule te overwegen die veel gezinnen door de jaren heen met succes hebben gebruikt om liefde, eenheid en loyaliteit jegens elkaar tot stand te brengen en de beginselen van het evangelie te kunnen begrijpen.

In een succesrijk gezin is er liefde en respect voor elkaar. De gezinsleden weten dat de anderen hen liefhebben en waarderen. Kinderen voelen duidelijk dat hun ouders van hen houden; daardoor voelen zij zich veilig en krijgen zij zelfvertrouwen.

Een sterk gezin kenmerkt zich door een goede onderlinge communicatie. De leden bespreken hun moeilijkheden met elkaar, maken gezamenlijk plannen en werken hecht samen om gemeenschappelijke doelen te bereiken. De gezinsavond

en de gezinsraad zijn daarbij uitstekende hulpmiddelen. In een sterk gezin houden vader en moeder nauw contact met hun kinderen. Zij praten met elkaar. Sommige vaders hebben geregeld een formeel gesprek met elk kind, anderen een meer informeel gesprek en weer anderen maken er een gewoonte van geregeld met elk kind een poosje alleen op te trekken.

Elk gezin kent moeilijkheden en moet uitdagingen onder ogen zien. Maar een succesrijk gezin probeert samen te werken om tot een oplossing te komen in plaats van in kritiek en twist te vervallen. De gezinsleden bidden voor elkaar, bespreken de zaken en moedigen elkaar aan. Af en toe vasten ze samen om een van hen ergens mee te helpen.

Succesrijke gezinnen ondernemen van alles samen: gezinsprojecten, werk, vakanties, ontspanning en reünies.

Succesrijke ouders hebben terdege ondervonden dat het niet eenvoudig is om kinderen op te voeden in een omgeving die door allerlei kwaad vergiftigd wordt. Daarom verschaffen zij hun kinderen doelgericht de best mogelijke, gezonde invloeden. Zij onderwijzen zedelijke beginselen. Zij zorgen ervoor dat de kinderen kunnen beschikken over goede boeken, die ze ook lezen. Zij letten er goed op naar welke tv-programma's er wordt gekeken. Zij zorgen voor goede en verheffende muziek. Maar het allerbelangrijkste is dat zij, om spiritualiteit te ontwikkelen, de Schriften met hen lezen en bespreken.

In een succesrijk gezin van heiligen der laatste dagen brengen de ouders hun kinderen begrip bij van geloof in God, bekering, de doop en de gave van de Heilige Geest. (Zie Leer en Verbonden 68:25.)

Gezinsgebed is in zulke gezinnen een vaste gewoonte. Door het gebed uiten zij hun dankbaarheid voor verkregen zegeningen en erkennen zij nederig hun afhankelijkheid van de Almachtige voor kracht, voor levensonderhoud en steun.

Dit is dus de beproefde formule voor het grootbrengen van succesrijke gezinnen. Ik kan u die formule aanbevelen.

Succesrijke gezinnen ondernemen van alles samen: gezinsprojecten, werk, vakanties, ontspanning en reünies. Zij bidden voor elkaar en moedigen elkaar aan.

Als ouders, grootouders en overgrootouders in Zion koesteren mijn vrouw en ik de hoop dat wij in de eeuwigheid allemaal bij elkaar zullen zijn – dat we daar allemaal waardig voor zullen zijn, dat er geen enkele lege stoel zal zijn.

Dat is ook mijn innige hoop en oprechte gebed voor elk gezin in de kerk.

Meer dan ooit in onze geschiedenis hebben wij behoefte aan meer spiritualiteit. Wij ontwikkelen die door ons te vergasten aan de woorden van Christus zoals die ons in de Schriften zijn geopenbaard.

Wij hebben de priesterschapsleiders verzocht bestuursvergaderingen op de sabbatdag tot een minimum te beperken, zodat de gezinnen zich aan God en aan elkaar kunnen wijden. Wij hopen dat u de sabbat zult gebruiken om uw kerkvergaderingen bij te wonen, uw naaste te dienen, familieleden op te zoeken, gezinsavond te houden, en de Schriften te bestuderen.

Wij raden u aan roepingen in de kerk te aanvaarden en u ijverig aan uw taak te wijden. Help elkaar en maak uw roeping groot. Naarmate u dat doet, zult u anderen tot zegen zijn en uw eigen geestelijke peil verhogen.

Wij sporen u aan om oog te hebben voor de noden van de armen, zieken en behoeftigen. Het is onze christelijke verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat weduwen en wezen worden geholpen. 'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren' (Jakobus 1:27).

Wij dringen er bij u op aan Gods geboden te onderhouden. Daarmee ontloopt u de slavernij der zonde.

'Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen' (LV 59:5).

Erken de hand van God in alle dingen. (Zie LV 59:21.)

'Wees geduldig in bezoeken' (LV 24:8).

'Weest goedsmoeds' (LV 61:36).

Geef de priesterschap zowel thuis als in de kerk uw steun. (Zie LV 107:22.)

Betaal een eerlijke tiende en een royale vastengave. (Zie LV 119:4; Mosiah 4:21.)

'Gij moet uw naasten liefhebben als uzelf' (LV 59:6).

Onderwijs uw kinderen. Voed hen op in licht en waarheid. (Zie LV 93:40, 42-43.)

'Houdt op bij elkander fouten te zoeken' (LV 88:124).

Vergeef elkaar. (Zie LV 64:9.)

Wees zuinig. Vermijd schulden. (Zie LV 19:35.)

Wees niet hebzuchtig. (Zie LV 88:123.)

Wees oprecht en eerlijk jegens anderen. (Zie LV 51:9.)

Gedenk de sabbatdag en houd die heilig. (Zie LV 59:10, 12-13.)

Gebruik geen sterke drank, tabak of hete dranken. (Zie LV 89:5-9.)

'Houdt op onrein te zijn.' Ga pornografie uit de weg. (Zie LV 88:124.)

'Put wijsheid uit de beste boeken.' Zie (LV 88:118.) Vermijd literatuur en films waarin het kwade als goed en het goede als kwaad wordt voorgesteld.

Bedrijf geen overspel en 'doe nimmer iets dergelijks' (zie LV 59:6). Dat wil zeggen: geen onzedelijk vrijen, geen ontucht, geen homoseksualiteit of welke andere vorm van onzedelijkheid ook.

'Laat deugd zonder ophouden uw gedachten versieren' (LV 121:45).

'Laat een ieder deugd en heiligheid voor Mij betrachten, en wel voortdurend' (LV 38:24).

'Bekleedt uzelf (...) met de mantel der naastenliefde' (LV 88:125).

Leef naar elk woord dat uit de mond van God voortkomt. (Zie LV 98:11.)

Wees kloekmoedig in het getuigenis van Christus. (Zie LV 76:51, 79.)

'Houd vast aan de verbonden die gij hebt gesloten' (LV 25:13).

Volhardt tot het einde toe. (Zie LV 14:7.)

Kortom: wees niet van de wereld hoewel u in de wereld leeft!

De zending van de kerk is om zielen te behouden door het evangelie te prediken, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen.

Wij sporen u aan om alles wat in uw vermogen ligt te doen om Gods koninkrijk op te bouwen. Dit is het werk van de Heer.

Ik getuig tot u dat God leeft en dat Hij zijn wil in deze tijd aan zijn dienstknechten bekendmaakt. Ik getuig dat dit de kerk van Jezus Christus is – Gods koninkrijk op deze aarde.

Heiligen der laatste dagen, wij prijzen u! Wij prijzen uw getrouwheid. Onze mogelijkheden en zegeningen zijn nog nooit zo groot geweest. Om met de profeet Joseph Smith te spreken: '(...) zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed (...) en voort, voort ter overwinning!' (LV 128:22.) □

(Overgenomen uit een toespraak van president Ezra Taft Benson gehouden op de aprilconferentie van 1984.)

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

President Benson geeft de volgende raad:

1. Versterk de gezinnen. Het gezin is het fundament van de kerk en de grondslag van een rechtschapen levenswandel.
2. Bestudeer de Schriften. Wij hebben allemaal behoefte aan meer spiritualiteit. Wij ontwikkelen die door ons te vergasten aan de woorden van Christus zoals die ons in de Schriften zijn geopenbaard.
3. Aanvaard roepingen in de kerk en wijd u ijverig aan uw taak.
4. Heb oog voor de noden van de armen, zieken en behoeftigen.
5. Onderhoud de geboden.

‘We liepen zingend door het donker’

Marvin K. Gardner

Toen Fausto Torales bericht ontving dat zijn broer ziek was, besloot hij hem op te zoeken, ook al zou dat een lange reis en de nodige offers betekenen. Zonder het te beseffen, begon Fausto aan een reis die nog veel meer offers zou vergen en bovendien zijn leven, en het leven van zijn gezin, voor eeuwig zou veranderen.

Er is geen openbaar vervoer naar Natalio Diez, de dichtstbijzijnde stad. Fausto liet zijn vrouw en kinderen dus achter op hun boerderijtje en legde de afstand in ruim een uur te voet af. Vervolgens nam hij de bus – een reis van twee uur – naar de stad Encarnación, waar hij zijn zieke broer bezocht. Die avond hoorde hij in het logement, waar hij de nacht doorbracht, voor het eerst van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen van twee jongemannen die daar woonden.

‘Wij hadden al een aantal andere godsdiensten bekeken,’ zegt zijn vrouw, Felicita Torales, ‘maar geen daarvan leek ons iets. Maar mijn man besepte dat dit heel iets anders was dan hij de vorige keren had gehoord. Mijn man zei tegen de twee jongemannen dat hij over drie maanden met heel zijn gezin zou terugkeren om zich te laten dopen.’

Vol van de geest van de boodschap die hij had gehoord, keerde Fausto terug naar de boerderij, waar hij het evangelie

doorvertelde aan zijn gezin. Drie maanden later, precies zoals hij had beloofd, reisden Fausto, Felicita en hun kinderen naar Encarnación, waar zij regelrecht naar het logement gingen, klaar om zich te laten dopen. De zendelingen onderwezen hen die dag en gaven hun het Boek van Mormon en *Evangeliebeginselen*. De volgende dag – 12 mei 1981 – werden de ouders en de vijf kinderen die daarvoor de leeftijd hadden, gedoopt. Vervolgens gingen zij terug naar huis en begonnen het evangelie te bestuderen.

DE KERK KWIJT – EN WEER GEVONDEN

Een jaar later werd een ander kind, César, acht. ‘Wij hadden uit het boek *Evangeliebeginselen* begrepen dat hij gedoopt moest worden,’ vertelt zuster Torales. ‘We gingen dus weer op pad naar Encarnación.’ Toen zij echter op het adres kwamen waar zij zich een jaar daarvoor hadden laten dopen – een huurhuis dat als kerkgebouw werd gebruikt – ontdekten zij tot hun grote schrik dat de kerk daar niet meer was. ‘We waren ten einde raad en zochten wanhopig naar een huis met de naam van de kerk. Maar we hadden geen succes. Na twee dagen zoeken, moesten we terug naar huis.

Maar hun getuigenis leed niet onder het verbroken contact met de kerk. Zij gingen ermee door de Schriften te bestuderen en als gezin het evangelie na te leven. Een jaar later namen broeder en zuster Torales hun zoontje César weer mee naar Encarnación, ervan overtuigd dat zij deze keer naar de kerk zouden worden geleid zodat hun zoon kon worden gedoopt.

Eenmaal in de stad aangekomen, was het hun niet duidelijk waar zij moesten beginnen te zoeken. 'Toen zagen wij een melkboer met zijn paard en wagen,' vertelt zuster Torales. 'Mijn man zei dat een melkboer zijn melk vermoedelijk in de hele stad bezorgde en misschien wel zou weten waar de diensten van de kerk werden gehouden. Hij wist het niet, maar schoot een andere bezorger aan, die het wel wist. "Willen jullie daar naartoe?" vroeg hij. We stapten bij hem in en hij bracht ons erheen.'

Zij ontdekten dat de gemeente van een klein huis naar een groot nieuw gebouw was verhuisd. Het was zondag en de leden zaten in de avondmaalsdienst. Broeder en zuster Tor-

les waren opgetogen om kennis te kunnen maken met veel leden en hun eerste kerkdienst bij te wonen. 'De gemeentepresident zei ons dat er over vier maanden een districtsconferentie zou plaatsvinden en dat we dan konden terugkomen om César te dopen.' Vier maanden later reisde het hele gezin weer naar Encarnación, waar zij de conferentie bijwoonden en getuige waren van Césars doop.

'MEER HEBBEN WE NIET NODIG'

Vanaf die tijd kwamen de zendingen en de kerkleiders de familie Torales vaak opzoeken. Het gezin gaf het evangelie door aan hun burens, met het gevolg dat sommigen zich lieten dopen. Ten slotte, omdat er zulke afstanden en offers mee gemoeid waren, werd er in 1986 een gemeente georganiseerd bij de familie Torales thuis, met broeder Torales als gemeentepresident.

Iedere zondag wordt de veranda van hun kleine tweekamerwo-

Fausto (rechts) en Felicita Torales. 'Ook al zijn er om ons heen oorlogen en moeilijkheden,' zegt president Torales, 'als wij maar dicht bij onze Hemelse Vader blijven, kunnen wij er ongeschonden doorheen lopen.'

ning veranderd in een kapel door vouwstoelen neer te zetten en een kathedraal op te stellen. Het avondmaal wordt geze- gend en onder de leden rondgediend. De klassen worden ge- houden onder een boom of bij de bloementuin. 'We genieten van onze vergaderingen hier. Meer hebben we niet nodig.'

'Wij voelen dat de Geest van de Heer hier bij ons is,' zegt president Torales.

Een paar avonden in de week bezoeken leden van het gezin de verschillende bureaus en onderwijzen hen in het evangelie. 'We moeten dikwijls verlopen om hen te berei- ken,' vertelt de 22-jarige Zulma. 'Maar veel mensen zijn bereid om ons te ontvangen. Ze kennen ons allemaal.' Er wordt gedoopt in de rivier.

Teresa (25) is op zending geweest in Uruguay. Maria (23) en Francisco (19) zijn nu op zending in Argentinië. Zulma (22) en César (18) staan ook klaar om te gaan. 'Maar ze kun- nen nu eenmaal niet allemaal tegelijk,' zegt zuster Torales met een glimlach, 'want we hebben het niet breed.'

De gezinsleden werken op hun boerderijtje en betalen een gezamenlijke tiende over hun bescheiden inkomen. 's Ochtends vroeg staan we op en lezen samen in de Schriften voor we aan het werk gaan,' vertelt Zulma. 'Midden op de dag, na het middageten, lezen we weer. 's Avonds hebben we persoonlijke schriftstudie.' De gezinsavond wordt bij het licht van de maan of van een petroleumlamp gehouden, want het huis heeft geen elektriciteit.

'OPOFF'RING BRENGT VOORT DE ZEGEN DES HEMELS'

In augustus 1989 is het hele gezin naar de tempel gegaan: vader, moeder en elf van de twaalf kinderen (een van de kinderen is overleden), samen met de man en kinderen van hun oudste dochter, in totaal 19 gezinsleden. 'Wij zijn 's nachts om een uur van huis vertrokken,' vertelt Zulma. 'De zoon was nog lang niet op, dus was het heel donker. Daarbij regende het, zodat de wegen erg modderig waren. We

werden kletsnat toen we blootsvoets door de modder naar de stad liepen, met onze schoenen en tassen in de hand en de kleine kinderen op de arm. We liepen zingend door het donker. Ik weet nog dat ik "opoff'ring brengt voort de zegen des hemels" zong' (zie Lofzang 24, couplet 4).

Vanaf de stad moest het gezelschap een aantal keren op verschillende bussen overstappen, waarbij zij steeds meer leden van de kerk aantroffen, totdat zij uiteindelijk de vol- gende dag om zes uur 's ochtends bij de Buenos Aires-tempel aankwamen. De reis had 29 uur geduurd.

'Wij gingen de tempel binnen, ontvingen onze begifti- ging en werden aan elkaar verzegeld,' vertelt zuster Torales. 'Het was prachtig in de tempel. De Geest getuigde tot mij dat het werkelijk het huis van de Heer is.' Hun overleden dochter werd ook aan hen verzegeld, en hun oudste dochter met haar man en kinderen werden eveneens als gezin verze- geld. Toen was het tijd om weer naar huis te gaan.

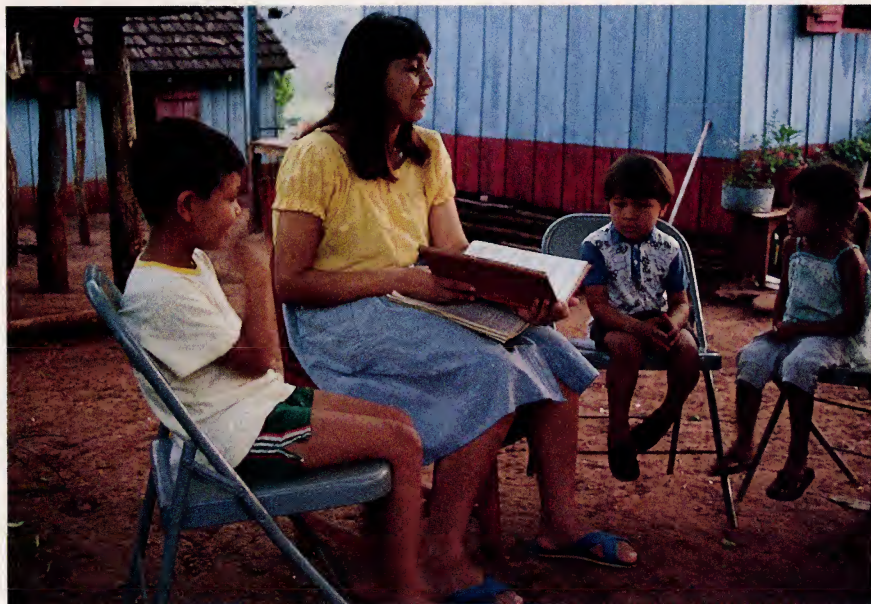
Op de terugreis stopten zij in Encarnación om de kerk- vergaderingen bij te wonen met de gemeenteleden daar. De laatste anderhalf uur terug naar de boerderij werd weer op blote voeten afgelegd, schoenen en tassen in de hand en kleine kinderen op de arm. 'Onder het lopen zongen wij nog meer dan op de heenweg, zo blij waren we,' zegt zuster Torales. 'We zongen "Tel uw zegeningen"! (Zie Lofzang 163.)

'Ja,' beaamt president Torales, 'we hebben er inderdaad een heleboel.'

LICHT EN VREDE

Het is avond geworden, de dagtaak zit erop en de avond- maaltijd is achter de rug. Bij het ondergaan van de zon schaart het gezin zich, zoals zo dikwijls, om de oude houten tafel onder de boom voor het huis. Een voor een getuigen de gezinsleden van de liefde van de Heer.

Zij spreken zachtjes, met op de achtergrond de kalme- rende nachtelijke geluiden van het platteland. Er komt regende en de kikkers en sprinkhanen bij de rivier laten hun

Zulma geeft les in het jeugdwerk buiten, bij het huis van de familie Torales. 'We genieten van onze vergaderingen hier', zegt haar moeder. 'Meer hebben we niet nodig.'

nooit aflatende refrein horen. Een licht briesje verraadt zich door het ritzelende lover in de boom boven hun hoofd.

De duisternis van de avond, die als een warme deken neerdaalt, brengt een geest van kalmte, geborgenheid en vrede. Na een poosje glipt een van de dochters geruisloos het huis binnen om de lamp te halen. De gezichten om de tafel glanzend in het warme licht. Al het andere – het huis, de bomen, het erf – verdwijnt in het donker. Het is alsof de rest van de wereld niet meer bestaat. Langzaam verschijnen de sterren aan de hemel.

Broeder Torales geeft met zachte stem zijn getuigenis. Hij spreekt van een liefhebbende Heiland, van de profeet Joseph Smith, van levende profeten, van de gave van de Heilige Geest. Ten slotte vertelt hij zijn gezin over een ervaring die op net zo'n avond heeft plaatsgevonden:

Op een avond liep hij met een paar van zijn kinderen naar huis nadat zij burenen in het evangelie hadden onderwezen. Bij

het zwakke schijnsel van de maan en de sterren luisterden zij naar een cassettebandje van het Tabernakelkoor.

'Op dat moment leek ik wel een visioen te hebben,' vertelt broeders Torales. 'De hemel ging open en ik zag een persoon die kennelijk de Heer was. Mijn gezin baande zich een weg door een oorlogsgebied. Overal waren vechtende mensen. Maar dankzij de nabijheid van de Heer, kon het vechten ons niet deren. Wij liepen er gewoon doorheen, zonder letsel op te lopen. De Heer ging ons voor naar een prachtig oord. Ik was vervuld van licht en vrede en onbeschrijflijke vreugde. Zo moet het wel voelen om in Gods tegenwoordigheid te zijn.'

Het visioen kwam tot een eind en president Torales ontdekte dat hij nog steeds zijn weg vervolgde in het maanlicht, samen met zijn kinderen. Omdat zij niet hadden gemerkt wat er net had plaatsgevonden, vertelde hij hun erover. Het visioen is sindsdien een bron van grote hoop voor het gezin geweest.

'Ik ben ervan overtuigd dat het een voorstelling gaf van hoe het ons zal vergaan,' zegt president Torales. 'Ook al zijn er oorlogen en moeilijkheden overal om ons heen, als wij maar dicht bij onze Hemelse Vader blijven, kunnen wij er ongeschonden doorheen lopen en zijn zegen ontvangen.' □

EEN WONDERBAAR

Larry A. Hiller

FOTO'S GEMAKEN DOOR DE FAMILIE LEHMANN, © BOB ROBINNEY, JOHN LUKE, AVIN, MAYO EN DE SCHRIJVER

RLIJKE ZENDING

De broers – Michael, Peter en Matthias Lehmann – hadden hun leven achter prikkeldraad en betonnen muren dogebracht, bewaakt door mannen die klaarstonden om iedereen die wilde ontsnappen dood te schieten.

Gedetineerden in een zwaar bewaakte gevangenis? Welnee. De Lehmannen zijn een actief HLD-gezin met als enig 'delict' dat ze geboren zijn in de voormalige DDR. En het zag ermaar uit dat toekomstige telgen van het geslacht Lehmann eveneens achter prikkeldraad geboren zouden worden.

Maar in november 1989 stortte de Oostduitse regering plotseling in. De bewakingstorens stonden onbemand. En de Berlijnse Muur die Oost van West had gescheiden, werd aan gruzelamenten gelagen.

Terwijl ettelijke Oost Duitsers zich repten om in het Westen hun boodschappentassen te vullen, haastten de broers Lehmann zich om hun zendingspapieren in orde te maken.

ANDERS OPGROEIEN

De ouders van die jongemannen, Rudolf en Ruth Lehmann, waren enkele maanden voor de bouw van de beruchte muur in 1961, lid geworden van de kerk. Vervolgens presteerden zij het zeven HLD-zoons op te voeden in een land waar de gezinnen klein werden gehouden en het atheïsme als staatsgodsdienst gold.

Net als de andere Oostduitse burgers kregen de Lehmannen te horen waar ze wel en niet heen mochten, welke scholen ze mochten bezoeken, welk beroep ze mochten uitoefenen en wat zij niet mochten lezen of zeggen. Het was toegestaan hun godsdienst binnenshuis na te leven en in kleine gemeenten bijeen te komen, maar bij tijd en wijle kregen ze bezoek van een staatscontroleur. De standaardwerken waren hun toegestaan, maar verdere uitgaven van de kerk werden aan de grens tegengehouden. Het was verboden het evangelie in het openbaar te verkondigen en op zending gaan was al helemaal onmogelijk. Kortom, het was heel moeilijk om op die plaats als goed kerklid op te groeien.

Peter Lehmann weet nog goed hoe hij op school in de les staatsburgerschap werd uitgelachen. Iedereen wist dat hij mormoon was. 'Het was zelfs zo dat zij waarschijnlijk meer over mijn leven wisten dan ikzelf, omdat wij voortdurend in de gaten werden gehouden. Vermoedelijk stond er een rode stip bij onze naam op alle documenten die maar ergens bij de overheid te vinden waren. Wij waren lid van de mormoonse kerk. Ons gezin telde zeven zoons. Wij waren anders.'

Michael Lehmann vertelt het volgende: 'Mijn ouders probeerden me te leren bepaalde onderwerpen alleen thuis aan te snijden. Ze leerden mij op mijn hoede te zijn voor het geval iemand misschien af luisterapparatuur

Links, Matthias, Michael en Peter Lehmann voor hun woning/kerk vlak voor zij op zending gingen. Boven, Vader Lehmann en Matthias bij de nu onschadelijke Berlijnse Muur.

of iets dergelijks had aangebracht. Je wist nooit wie je kon vertrouwen.'

Onder zulke omstandigheden lieten mensen de kerk al spoedig helemaal varen, of zij klampten zich eraan vast – en aan elkaar. In weerwil van de omgeving was Oost-Duitsland een plaats waar het geloof groeide. En, zoals president Spencer W. Kimball eens heeft gezegd: geloof gaat aan de wonderen vooraf.

HET WONDER VAN EEN GETUIGENIS

De meeste wonderen waren onopvallend: genezingen en zegeningen die volgden op tiendebetaling en naleving van het woord van wijsheid. En dan was er het wonder van het ontwikkelen en behouden van een getuigenis onder zulke omstandigheden.

'Toen ik eenmaal naar school ging,' vertelt Michael, 'kreeg ik het benauwd omdat mijn ouders me wel vertelden over God, maar alle mensen op school – de leerlingen en de onderwijzers – zeiden dat Hij hele-

maal niet bestond.'

'Tijdens de les staatsburgerschap werd ons atheïsme geleerd als officieel staatsbeleid,' vertelt Peter. 'Er werd in de klas niet alleen de draak gestoken met godsdienst, maar je kreeg te horen dat als je lid was van een kerk, je de staat tegenwerkte. En de staat werd min of meer aanbeden.'

De ouders onderwezen het ene; de maatschappij leerde dikwijls het tegen-

overgestelde. Net als alle andere HLD-tieners moesten de broers Lehmann de dingen voor zichzelf toetsen. 'We hadden een heel goed gezin,' zegt Peter. 'Ik beseftte min of meer hoe belangrijk het was de aanwijzingen van mijn ouders op te volgen. Maar door alles wat ik op school meemaakte – leerlingen en docenten die ons het vuur na aan de schenen legden en erop aandrongen dat ik God zou verloochenen – zei ik tegen mezelf: "Waarom doen we dit allemaal eigenlijk? Er moet wel iets zijn." Dus ging ik op mijn knieën en zei: "Ik wil het voor mezelf weten. Ik wil die overtuiging hebben in mijn hart."

'Ik bad en bestudeerde het Boek van Mormon en kreeg in die tijd een getuigenis, weliswaar zwak, maar het groeide.'

HET WONDER VAN DE TEMPEL

Een getuigenis verkrijgen is een belangrijke mijlpaal. Maar wat doe je als je weet dat iets waar is en absoluut noodzakelijk, maar het ziet er naar uit dat het niet te bereiken is? Wat doe je, bijvoorbeeld, als je is geleerd hoe belangrijk de tempel is, maar je kunt er niet bij komen? Je doet wat de Lehmannen en andere Oostduitse heiligen deden: bidden en een leven leiden waardoor je eens in de toekomst de zegeningen van de tempel zult kunnen ontvangen. En die toekomst leek heel ver weg te liggen.

Maar zelfs trouwe heiligen kunnen door zegeningen worden verrast. Toen de Oostduitse regering in 1982 bekendmaakte dat het de kerk zou worden toegestaan een tempel in

Toen de Freiberg-tempel (boven) in Oost-Duitsland werd gebouwd, stonden de Lehmannen er met tranen in hun ogen naar te kijken. Zij konden niet bevroeden dat zij op zekere dag ook samen voor de Salt Lake-tempel zouden staan (linksboven).

Hun zending verspreidde hen over de hele Verenigde Staten – Matthias (boven) in Idaho; Michael (rechts) in Tennessee; en Peter (uiterst rechts) in Colorado. Zij wisten hoe het voelde om

te worden bevrijd, en zij vervulden een eervolle zending door de boodschap van een nog grotere vrijheid te verbreiden. Toen brak de tijd aan van de hereniging in Grand Junction (Colorado)

(onder). Rudolf en Ruth Lehmann vallen in de armen van hun zoons. Nu zijn ze allemaal terug in Duitsland, vol verlangen om verder te bouwen aan een leven vol geloof.

Oost-Duitsland te bouwen, waren de leden dankbaar – en verbouwereerd. 'Ik stond paf', zegt Michael heel eenvoudig. 'Vanaf dat moment wist ik dat alles mogelijk was.'

De broers vertellen over de keer dat zij samen met hun vader gingen kijken naar de tempel, die toen nog in aanbouw was. Op een avond, na het werk, pakten zij hun aftandse fietsen om de 25 heuvelachtige kilometers af te leggen. Toen ze bij het tempelterrein aankwamen, bleven ze aan de overkant een hele tijd zomaar staan kijken.

En de tranen rolden over hun wangen.

BELOOFDE ZEGENINGEN

De vier oudste broers waren in de kerke opgegroeid, hadden een beroep gekozen en waren getrouwd zonder de reële hoop eerst op zending te kunnen gaan. En het leek erop dat de drie jongste hetzelfde patroon zouden volgen.

Michael, de oudste van de drie, merkt op: 'In de kerke werd er wel gezegd: je moet sparen voor je zending,

maar wegens de muur geloofden de jongelui niet dat het ooit mogelijk zou zijn.'

'Mijn ouders leerden mij om te sparen voor een zending,' vertelt Matthias, 'en ik deed dat ook. Maar echte hoop dat ik ooit zou kunnen gaan, had ik niet.' In zijn patriarchale zegen stond weliswaar dat hij een zending zou vervullen, maar hij nam aan dat dit op latere leeftijd zou zijn. En toen hij tijdens

het open huis voorafgaande aan de inwijding van de tempel dienst deed als ringzendingeling, dacht Matthias dat daarmee wellicht dat onderdeel van de zegen was vervuld.

En dan was er Peter, de jongste zoon. Hij wist iets wat zijn broers niet wisten. Peter ontving zijn patriarchale zegen in 1986, na de inwijding van de tempel. Hij vertelt hoe hij naar een klein stadje aan de Poolse grens reisde, eerst de avondmaalsdienst van de kleine gemeente bijwoonde in een sjoefele gehuurde ruimte waar de Geest in ruime mate aanwezig was en zich vervolgens naar het huis van de patriarch begaf.

'Hij vertelde me dat ik een voltijd-zending zou vervullen. Ik zou dienen in een ander land en een vreemde taal spreken, en het zou tijdens mijn jeugd zijn. Ik kon mijn tranen niet bedwingen, zo dicht bij de Heer voelde ik mij op dat moment. Nadien ging er geen dag voorbij zonder dat ik mijn patriarchale zegen las. Ik bad. En ik begon voor mijn zending te sparen. Ik wist dat ik spoedig zou vertrekken.'

Peter had geen idee waar hij heen zou gaan. Hij dacht weleens dat het Rusland zou zijn, omdat hij de taal redelijk goed sprak. Om de een of andere reden vertelde hij zijn ouders wel wat er in zijn zegen stond, maar zijn broers niet. 'Ik was thuis anders dan de anderen. Ik zei altijd: "Wij gaan op zending en het zal geweldig zijn. We gaan de dingen veranderen." Mijn broer Matthias was sceptisch. Maar ik ging uit van mijn patriarchale zegen. Ik wist het gewoon.'

Maar ook Peter wist niet hoe het zou gebeuren.

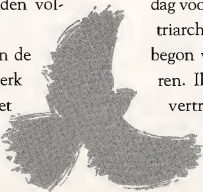
EEN WONDERBAARLIJKE ZENDING

En toen, kort voordat de verfoeide muur werd omgehaald, begon de Oostduitse regering, voor het eerst in 50 jaar, mondjesmaat toe te staan dat er wat voltijdzendingelingen in het land kwamen. Tegelijkertijd mocht een handjevol Oostduitse zendingelingen het land uit om elders een zending te vervullen. Om de een of andere reden maakte geen van de broers Lehmann deel uit van die groep.

Maar toen kwamen die dagen in november met taferele die over de hele wereld keer op keer op de televisieschermen te zien waren: Oostberlijners die schrijflings op de muur gezeten, een barrière die door geloof en gebed al was ondermijnd, met hamers en koevoeten te lijf gingen.

Peter stuurde als eerste zijn zendingspapieren in. Matthias en Michael volgden hem op de hielen. Alledrie werden op zending geroepen naar de Verenigde Staten: Michael in het Zendingsgebied Nashville (Tennessee), Matthias in het Zendingsgebied Boise (Idaho) en Peter in het Zendingsgebied Denver (Colorado).

Zij hadden ervaren hoe het voelde om vrij te worden. Nu stonden zij klaar om hun medemensen een ander soort muur te helpen omverhalen. Iedere bekerling, ieder leven dat een andere koers gaat varen, is weer iemand die geestelijk is bevrijd. En dat is de allergrootste vrijheid. Vraag het maar aan de Lehmannen. □

HAROLD B. LEE

EEN PUNTIGE PIJL IN DE PIJKOKER VAN DE HEER

Petrea Kelly

In zijn eerste toespraak nadat hem steun was verleend als president van De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, sprak Harold B. Lee over een gedachte die was uitgedrukt door Joseph Smith: 'Soms leek het alsof ook ik net een ruwe steen was die van een hoge berg afrolde en die, vermoedelijk door ervaring, klappen kreeg en gepolijst werd, opdat ook ik zou overwinnen en een puntige pijl zou worden in de pijlkoker van de Almachtige.

'Wellicht was het nodig dat ook ik gehoorzaamheid moest leren uit hetgeen ik had geleiden – dat ik ervaringen moest opdoen om mij te vormen en te toetsen of ik een aantal beproevingen van de sterfelijkheid kon doorstaan.'

Het polijsten begon al vroeg. Hij werd op 28 maart 1899 geboren als zoon van een arm gezin in Clifton (Idaho), waar, zei hij, 'alles aanwezig was wat niet met geld te koop is.' Zijn ouders, Samuel Marion Lee jr. en Louisa Bingham Lee, waren niet met wereldse goederen gezegend, maar zij brachten hun zes kinderen de waarde

bij van hard werken en van de waarheden van het evangelie. Het werk op de boerderij begon voor zonsopgang en was voor het hele gezin pas klaar als het al lang donker was.

LUISTEREN NAAR DE GEEST

Harold leerde al vroeg de influisteringen van de Geest te herkennen en ernaar te luisteren. Op een avond – hij was nog maar een peuter – zat het gezin bij de open deur te kijken naar een onweersbui. De kleine Harold 'dribbelde heen en weer bij de deur, toen mijn moeder mij plotseling en zonder enige waarschuwing een zet gaf die mij op mijn rug deed belanden aan de andere kant van de kamer. Gelijk daarna kwam er een bliksemstraal uit de schoorsteenpijp van de kachel die de boom vlak voor het huis via de open keuken-deur van boven tot onder openspleet.' Zonder zijn moeders razendsnelle, in-

tuitieve optreden zou Harold dood zijn geweest. Ook bij andere gelegenheden dankte hij zijn leven aan de geïnspireerde handelingen van zijn moeder.

Een eigen ervaring met geestelijke leiding in zijn vroege jeugd zorgde ervoor dat Harolds voeten stevig op het pad der gehoorzaamheid werden gedrukt: 'Ik was misschien acht jaar, of wat jonger, toen mijn vader mij meenam naar een boerderij op enige afstand van ons huis. Terwijl hij zich aan zijn werk wijdde, hield ik me bezig met alles wat een kleine jongen boeit. (...) Aan de andere kant van het hek stond een vervallen schuur die mij heel interessant voorkwam. Ik beschouwde die bouwval als een kasteel dat ik graag wilde verkennen. Ik ging dus naar het hek en begon er overheen te klimmen. Op dat moment hoorde ik een stem die

De jonge Harold werd getrokken door de vervallen schuur. Maar een niet zichtbare persoon waarschuwde hem daar niet binnen te gaan.

mij iets heel belangrijks zei: "Harold, ga daar niet naartoe." Ik keek om mij heen om te zien wie mij bij mijn naam noemde. Mijn vader was helemaal aan de andere kant van de wei en kon geeneens zien wat ik deed. Er was niemand te bekennen. Toen besefte ik dat een onzichtbare persoon me waarschuwde om niet naar die bouwval te gaan. Ik zal nooit weten welk gevaar daar dreigde, maar wel leerde ik al vroeg dat er niet zichtbare personen zijn die tegen ons kunnen praten.'

EEN VEELBELOVENDE CARRIÈRE

Harold was een buitengewoon pienet jongetje. Hij mocht een jaar eerder naar school omdat hij al kon lezen en schrijven. Moeiteloos werkte hij de school verder af en deed mee aan basketbal, muziek, debat en andere buitenschoolse activiteiten. Tegen de tijd dat hij zeventien was, had hij, door hard te werken en te studeren, de voorgeschreven diploma's binnen om les te mogen geven en zijn eerste aanstelling verkregen als hoofdonderwijzer en onderwijzer aan het schooltje – er was maar één klaslokaal – in Silver Star (Idaho), ruim 15 kilometer van huis. Het jaar daarop kreeg hij een aanstelling als hoofdonderwijzer van een grotere school. Met 21 jaar, en vier jaar onderwijservaring achter de rug, werd hij op zending geroepen naar het Zendingsgebied Westelijke Staten. Bij zijn vertrek zei zijn vader, die tevens zijn bisschop was: 'Harold, jongen, je vader en moeder hebben grote verwachtingen van jou.'

De stad Denver moet wel een spannende verandering zijn geweest voor

een jongeman die was opgegroeid op een boerderijtje in Idaho, maar alras paste hij dezelfde filosofie toe op zijn zendingswerk die hem thuis al duidelijk was geworden: 'Ik moet constant aan het werk zijn, wil God mij als werktuig kunnen gebruiken.' Hij was een uitzonderlijke zending. In die twee jaar werd hem dan ook veel verantwoordelijkheid gegeven. Na zijn ontheffing verhuisde hij naar Salt Lake City om daar les te geven – en om een jongedame het hof te maken die hij tijdens zijn zending van verre had bewonderd, de intelligente en mooie Fern Lucinda Tanner. Zij trouwden ongeveer een jaar later in de Salt Lake-tempel.

Een zomerbaantje om leden te werven voor een bibliotheek en zodoende zijn inkomen als onderwijzer te speken, voerde al gauw tot een voltijdbaan als regionaal manager voor de uitgever Foundation Press. Het gezin werd met twee dochters uitgebreid, Maurine en Helen. Harold werd aangezocht om een vacature in de gemeenteraad van Salt Lake City te vervullen en zotjesaan begon men te spreken over een veelbelovende politieke carrière. Het kleine gezin leek op weg te zijn naar succes en welvaart. Zijn dochter vertelt dat hij de gewoonte om hard en snel te werken nooit kwijtraakte, zodat het leek alsof hij veel meer kon presteren dan een doorsnee mens.

LIEFDEVOLLE LEIDER EN VADER

Op 31-jarige leeftijd werd Harold geroepen om de Ring Pionier te presenteren, net toen de grote malaise zich had aangekondigd. Meer dan de helft van de leden in de ring waren werkloos.

Onder gebed en met de hulp van zijn raadgevers en bisschoppen, bedacht president Lee een plan om de leden van zijn ring te hulp te komen. Het gratis gebruik van een pakhuis werd geregeld, waar overtollige goederen werden opgeslagen; er werden afspraken met boeren gemaakt voor arbeidskrachten om de oogst binnen te halen tegen betaling in natura; en de ZHV-zusters zetten zich in om het voedsel te conserveren. Vervolgens werden de voorraden verdeeld onder de behoeftigen. Er werd een gymnastiekzaal door de werkloze mannen gebouwd met gebruik van geschonken materiaal.

Hoewel Harold B. Lee een meester was in het bevatten van een gehele situatie en het verzinnen van creatieve en verreikende oplossingen, verloor hij de enkeling nooit uit het oog. Toen hij nog maar pas ringpresident was, kreeg hij het op eerste kerstdag behoorlijk te kwaad. Zijn dochtertje, die naar de overburen was gelopen om een vriendinnetje haar nieuwe pop te laten zien, kwam in tranen thuis omdat het andere meisje geen kerstcadeautjes had gekregen – haar vader was zijn baan kwijtgeraakt. 'Het was een hele moeilijke kerst voor mij', wist hij te vertellen. 'Het kerstdiner smaakte mij niet, want ik, de ringpresident, had mij niet verdiept in de mensen van mijn ring.'

'De volgende kerst hadden we de nodige voorbereidingen getroffen. Bij een onderzoek kwamen we te weten dat er meer dan duizend mensen waren die hulp nodig hadden in die moeilijke tijd. Wij zamelden speelgoed in en brachten het naar het oude pakhuis, waarna de vaders en moeders de spullen opkalefaterden.

'Er waren appels en sinaasappels. Er was gebraden rosbief met alles wat erbij hoorde voor een lekker kerstmaal. De bisschoppen zorgden ervoor dat alles werd afgeleverd bij de mensen die het nodig hadden en lieten mij daarna weten dat iedereen was bezocht.

'Toen ik die tweede kerst aan tafel ging, kon ik ervan genieten in de overtuiging dat, voor zover ik wist, geen enkel gezin in mijn ring op dat moment tekort kwam.'

Deze bezorgdheid voor de enkeling strekte zich natuurlijk ook uit tot zijn gezin. Zijn dochters herinneren zich hun vader als een liefdevolle, voorkomende man die altijd bereid was om hen naar hun muziekkles te brengen of op te halen bij feestjes of activiteiten van de kerk. Hij was een uitermate teder en liefhebbende echtgenoot. Hij leefde het beginsel na dat hij de leden van de kerk in latere jaren zou leren: 'Beseft u wel dat het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, binnen de muren van uw eigen huis ligt?'

Eén voorbeeld van die houding vond plaats toen ouderling Lee grootvader was geworden en tevens lid was van het Quorum der Twaalf. Zijn dochter Helen wilde naar een ZHV-vergadering en had haar moeder gevraagd om op haar twee jongetjes te passen. Toen haar moeder ziek werd, besloot Helen thuis te blijven. Halverwege de ochtend belde haar vader vanuit zijn kantoor: 'Lieverd, ga gerust naar je vergadering, ik kom wel om voor de jongens te zorgen.' Helen maakte bezwaar en zei dat ze hem natuurlijk niet kon weghalen van zijn belangrijke werk om op een stel kinderen te passen. Hij ant-

Toen de grote malaise zich aankondigde, was meer dan de helft van de leden in president Lee's ring werkloos. Onder gebed bedacht president Lee een plan. Het gratis gebruik van een pakhuis werd geregeld, waar overtollige goederen werden opgeslagen.

woordde: 'Ach, lieve schat, wie zal zeggen wat het belangrijkste werk voor de Heer is: hier achter mijn bureau of bij mijn dochter thuis om op twee heerlijke kleinzoons te passen terwijl hun moeder naar haar ZHV-vergadering gaat?' Ze woonde haar vergadering bij.

Op 20 april 1935, na vijf jaar als ringpresident, werd broeder Lee ontboden op het kantoor van het Eerste Presidium en gevraagd zich te buigen over een nieuw welzijnsplan van de kerk. Hij voelde zich heel nederig bij het ver-

nemen van die reusachtige opdracht. Zoals altijd in zulke omstandigheden wendde hij zich tot de Heer in gebed.

'Toen ik op mijn knieën lag, luide mijn vraag: "Wat voor organisatie moeten wij in het leven roepen om tegemoet te komen aan de opdracht van het Presidium?" En op die heerlijke morgen werd mij een hemels beseft geschonken van de mogelijkheden van het priesterschap van God. Het was alsof mij werd gezegd: "Er is geen nieuwe organisatie nodig om in de be-

hoeften van dit volk te voorzien. Je hoeft alleen maar Gods priesterschap aan het werk te zetten. Je hebt niets anders nodig.”

Hij nam ontslag als lid van de gemeenteraad en begon zich voltijds te wijden aan het koninkrijk van God, er volkomen van overtuigd dat de Heer hem zou leiden en dat de antwoorden op alle vragen die de groeiende kerk het hoofd moest bieden te vinden waren binnen de organisatie van de priesterschap.

DE JONGE APOSTEL

Met 42 jaar, op 6 april 1941, werd Harold B. Lee geroepen als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij scheelde 20 jaar met de apostel die in leeftijd op hem volgde. Die ochtend zei hij op de algemene conferentie: ‘Sinds gisteravond negen uur heb ik mijn hele leven aan een terugblik en een vooruitblik onderworpen. (...) De hele nacht, terwijl ik nadacht over deze ontstellende en hartroerende opdracht, kwamen de woorden van de apostel Paulus bij mij op: “Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.” (...) Ik zal me dus aan die woorden van Paulus houden en inderdaad met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, smekend om barmhartigheid en om zijn genade om mij te helpen op dit moment. Met die hulp is er geen falen. Zonder die hulp is er geen succes.’

Dertig jaar lang diende hij de kerk op vele verschillende manieren: met inspirerende woorden voor de strijd-

krachten van de Tweede Wereldoorlog; met zijn toespraken voor de jeugd van de kerk; door deel uit te maken van allerlei priesterschapscomités; ringen te organiseren; ringpresidenten, bisschoppen en zendingen te roepen en aan te stellen; doorlopend toezicht te houden op het welzijnsprogramma; op te treden als adviseur voor het jeugdwerk; en reizen te ondernemen naar Latijns-Amerika, naar de eilanden in het zuidelijk deel van de Grote Oceaan, naar Zuid-Afrika, Europa en het Heilige Land.

Toen hij door president Heber J. Grant als lid van het Quorum der Twaalf werd geroepen, woonde het gros van de 600 000 leden van de kerk in het westen van de Verenigde Staten. Naarmate het ledental groeide tot ruim drie miljoen onder president Heber J. Grant, president George Albert Smith en president David O. McKay, had ouderling Lee een aandeel in de organisatie van de eerste ring in het zuiden van de Verenigde Staten, de eerste ring in Groot Brittannië, en in de inwijding van drie verschillende tempels: de Idaho Falls-tempel, de Zwitserse tempel en de Londen-tempel. Door geduld te leren, door te werken in weerwil van een slechte gezondheid en de heiligen over de hele wereld zijn medeleven en troost te bieden, werd hij in deze jaren van trouw dienstbetoon verder gepolijst.

GROOT GELOOF IN DE HEER

Twee van de moeilijkste ervaringen van zijn leven vonden plaats in het begin van de jaren zestig. In 1962 werd zijn vrouw, Fern, ernstig ziek en stierf.

Slechts vier jaar later stierf zijn oudste dochter, Maurine, plotseling terwijl haar vader een conferentie op Hawaai bijwoonde. Deze gebeurtenissen stortten hem in een periode van diepe smart. Alleen zijn grote geloof in de Heer gaf hem de kracht om door te gaan.

Bij een latere gelegenheid, sprekend op een rouwdienst ter ere van HLD-militairen die hun leven hadden gegeven in de Vietnam-oorlog, troostte hij de treurende nabestaanden als volgt: ‘Omdat ik ook zelf geliefden heb verloren, spreek ik uit ervaring wanneer ik zeg: probeer niet te ver vooruit te leven. Het allerbelangrijkste is niet het feit dat we leed en verdriet ondervinden, maar wat we ermee doen. Het overlijden van een geliefde is de zwaarste beproeving die u ooit zult krijgen. Als u boven uw verdriet uit kunt stijgen en op God vertrouwt, zult u in staat zijn alle verdere moeilijkheden het hoofd te bieden. (...) Geloof kan u boven de ellende uittillen en u richten op de heerlijke toekomst die binnen uw bereik ligt.’

Broeder Lee is later getrouwd met Freda Joan Jensen, een vrouw met veel ervaring op allerlei terreinen van het onderwijs. Zij stond aan zijn zij bij de reizen en moeilijkheden van de volgende tien jaar en hij verwonderde zich over haar talent om met mensen om te gaan en hen voor zich te winnen, in het bijzonder kinderen.

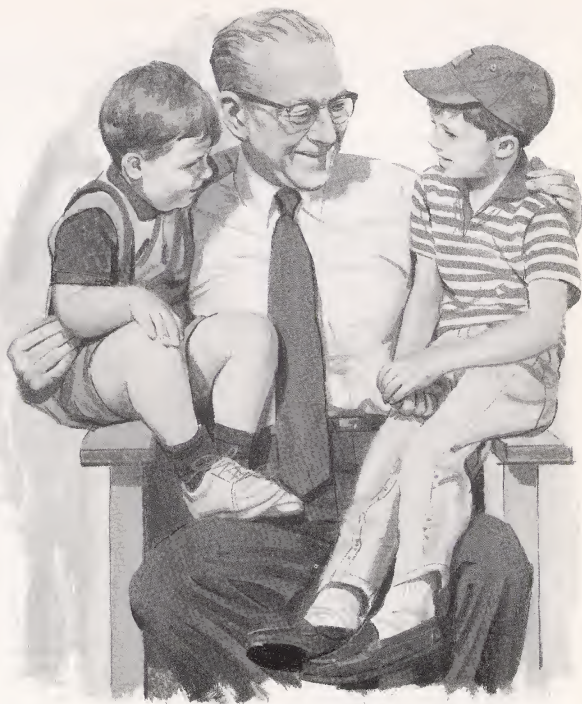
Onder het bewind van president David O. McKay kwam het coördinatieteam van de kerk tot stand, met ouderling Lee als voorzitter. Hij kreeg de opdracht de hulporganisaties van de kerk met hun handboeken en werkwij-

zen te bestuderen en voorstellen te doen om ze te vereenvoudigen en het priesterschap centraal te stellen in de organisatie van de kerk.

Na het overlijden van president McKay in januari 1970, werd Joseph Fielding Smith de tiende president van de kerk, met Harold B. Lee en Nathan Eldon Tanner als zijn raadgevers. President Lee was tevens president van het Quorum der Twaalf. Als lid van het Eerste Presidium zette hij zijn inspanningen voort om de programma's van de kerk te coördineren en hun doeltreffendheid te vergroten. De afdeling public relations van de kerk werd opgericht en er kwamen een aantal nieuwe kerkelijke tijdschriften ter vervanging van oudere publikaties. President Lee nam ook deel aan de eerste gebiedsconferentie van de kerk, die in Groot-Brittannië werd gehouden. Dit nieuwe beleid om de algemene autoriteiten aanwezig te laten zijn bij conferenties buiten de Verenigde Staten – conferenties die leken op de halfjaarlijkse algemene conferenties in Salt Lake City – waren een versterking voor de heiligen en verschaften hun de zeldzame gelegenheid om die broeders in levende lijve mee te maken. Er werden in Utah twee nieuwe tempels ingewijd: de Ogden-tempel en de Provo-tempel.

EEN KRACHTIG PRESIDUM

Toen president Joseph Fielding Smith op 2 juli 1972 overleed, werd hij opgevolgd door Harold B. Lee. Hierop hadden al die moeilijke, polijstende ervaringen hem voorbereid. Hij wees er vaak op dat Jezus Christus het hoofd

President Lee leefde het beginsel na dat hij de leden van de kerk leerde: 'Beseft u wel dat het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, binnen de muren van uw eigen huis ligt?'

van de kerk was, en dat hij de dienstknecht was van de Heer. Hij ging niet strijken met de eer voor de vernieuwingen en veranderingen die hij aanbracht, maar schreef ze altijd toe aan openbaring uit de hemel.

Hoewel president Lee de kerk slechts anderhalf jaar heeft gepresideerd, waren de kracht en de werkzaamheid van die periode kenmerkend voor zijn hele leven. Het was nog steeds zo dat hij de indruk gaf zich snel te bewegen om alles af te krijgen. Hij

presideerde een gebiedsconferentie in Mexico City en een in München. Hij reisde naar het Heilige Land, waarmee hij de eerste president van de kerk was die daar, sinds Petrus, gelopen heeft. Het idee werd geboren om over de hele wereld kleine tempels te bouwen en men begon onderzoek te doen naar de mogelijkheden voor een dergelijke tempel in Brazilië.

President Lee stond erop om zich vaak onder de heiligen te begeven. Hij was in het bijzonder begaan met de

HOOGTEPUNTEN IN HET LEVEN VAN HAROLD B. LEE (1899–1973)

jonge mensen van de kerk en nam iedere gelegenheid te baat om met groepen jongelui te spreken. Hij spande zich ook in om de gezinnen te sterken door het belang van de gezinsavond te onderstrepen. Hij reorganiseerde jeugdprogramma's onder de priesterschap en spoorde hun leiders aan om 'te komen met programma's die dit geslacht erop zullen voorbereiden de Heiland bij zijn komst te ontmoeten.'

Hoewel velen, zowel binnen als buiten de kerk, zijn kwaliteiten als bestuurder en leider kenden en bewonderden, konden alleen zij die in harmonie waren met de Geest zijn uitzonderlijke spiritualiteit waarderen. Dankzij de ervaringen van een heel leven wist hij, en verwachtte hij niet anders, dan dat zij die zich aan de andere kant van de sluier bevonden dicht bij hem waren. Velen die hem hadden horen bidden, getuigden dat het als een vertrouwelijk gesprek was met een intieme vriend.

Tot verbijstering van de leden van de kerk, die hadden verwacht dat hij de kerk nog jarenlang zou presideren, stierf president Harold B. Lee heel onverwacht op 26 december 1973. Al vroeg in zijn leven had hij zijn formule voor succes verwoord: 'Bestudeer de omstandigheden, zoek naar de oplossing, en zet je er helemaal voor in. Vertrouw daarbij voortdurend op de leiding van een liefdevolle Hemelse Vader.'

Door een leven lang hard werken, geloof in de Heer en ijverig dienstbetoon, werd president Harold B. Lee stellig de puntige pijl in de pijlkoker van de Heer die hij zo graag wilde zijn. □

Jaar	Leeftijd	Gebeurtenis
1899	–	Geboren te Clifton (Idaho) op 28 maart.
1916	17	Geeft les in Silver Star (Idaho).
1920–1922	21–23	Op zending in de westelijke staten.
1923–1928	24–29	Schoolhoofd in Salt Lake City.
1923	24	14 november: trouwt met Fern Lucinda Tanner.
1930	31	Geroepen als president van de Ring Pionier Salt Lake.
1932	32	Aangesteld als lid van de gemeenteraad van Salt Lake City.
1937	38	Geroepen als manager van het Church Security Program (welzijnsprogramma).
1941	42	10 april: geroepen als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.
1954	55	Reist naar het midden- en verre oosten.
1959	60	Bezoekt de zendingsgebieden van Midden- en Zuid-Amerika.
1961	62	Ontwikkeling van het coördinatieprogramma als voorzitter van het algemeen priesterschapscmité.
1962	63	24 september: overlijden van zijn vrouw, Fern.
1963	64	17 juni: trouwt met Freda Joan Jensen.
1970	71	23 januari: wordt president van het Quorum der Twaalf Apostelen en eerste raadgever van president Joseph Fielding Smith.
1972	73	Spreekt op de eerste gebiedsconferentie van de kerk (in Groot-Brittannië). Neemt deel aan de inwijding van de Ogdens-tempel en Provo-tempel. 7 juli: geordend als president van de kerk. 6 oktober: gesteund als president van de kerk. Presideert de gebiedsconferentie in Mexico. OOV-programma onder de rechtstreekse leiding van het priesterschap gebracht.
1973	74	Presideert de gebiedsconferentie in Duitsland. 26 december: overlijdt in Salt Lake City.

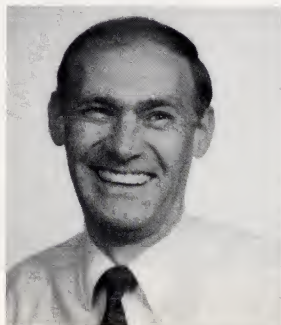
BRONNEN

1. Leonard J. Arrington, 'Harold B. Lee', in *The Presidents of the Church*, bezorgd door Leonard J. Arrington, Salt Lake City, Utah: Deseret Book Company, 1986.
2. L. Brent Coates, *Harold B. Lee, Prophet & Seer*, Salt Lake City, Utah: Bookcraft, 1985.
3. 'Harold B. Lee', in *Mijn koninklijke zal voortgaan*, lessen in kerkgeschiedenis (PCSS 56G9 DU).
4. Gordon B. Hinckley, 'President Harold B. Lee', *Ensign*, november 1972.

Wijk Den Haag gesplitst; Gemeente Den Bosch georganiseerd

Onder leiding van het presidium van de Ring Den Haag is op zondag 12 december 1993 de Wijk Den Haag gesplitst. Deze reorganisatie resulteerde in twee wijken: Den Haag-Scheveningen, met als bisschop Peter Jansen, en Den Haag-Rijswijk, met als bisschop Daan Peschier. De wijken vergaderen beide in het gebouw aan de Leersumstraat 11 en kunnen beide bogen op ongeveer 120 actieve leden.

Het presidium van de Ring Utrecht is op zondag 21 november 1993 naar Den Bosch gereisd om na ruim tien jaar de Gemeente Den Bosch opnieuw te openen. En evenals tien jaar geleden is broeder Hans Noot groeopen als gemeentepresident. De Gemeente Den Bosch is samengesteld uit leden van de gemeenten Breda en Nijmegen en de Wijk Eindhoven. Ze vergadert in een pand op het Stationsplein 21, direct naast het station van Den Bosch. <

Den Haag-Scheveningen

Bisschop: Peter Jansen
1e raadgever: Jean Cariot
2e raadgever: Frank Oddens

Den Haag-Scheveningen vergadert van 9.30 tot 12.30 uur.

Den Haag-Rijswijk

Bisschop: Daan Peschier
1e raadgever: David van der Put
2e raadgever: Daniel O'Bryant

Den Haag-Rijswijk vergadert van 13.00 tot 16.00 uur.

Gemeente Den Bosch

Gemeentepresident: Hans Noot
1e raadgever: Wim Dalmeijer
2e raadgever: Gerard Palmans

Den Bosch vergadert van 10.00 tot 13.00 uur.

Back To the Sixties

Daan Peschier

Op 30 oktober 1993 kon men in de Wijk Den Haag terug naar de jaren zestig. Meer dan 350 mensen – 150 meer dan op gerekend was – hebben daar gretig gebruik van gemaakt.

De voorbereidingen hadden wel drie maanden in beslag genomen, maar de avond was danook een fenomenaal succes. De jonge alleenstaanden hadden op de vrijdag daaraan voorafgaand niet alleen de recreatiezaal, maar ook de hal en de garderobe omgetoverd in een waar domein van de jaren zestig. Er was een rode loper uitgelegd, waarop men schijnwerpers had gericht. Iedereen voelde zich direct welkom! Op verschillende plaatsen stonden TV's opgesteld met beelden en muziek uit de jaren zestig. In de danszaal hingen levensgrote posters van Elvis en Marilyn Monroe. En na het dansgeweld even uitblazen in de hal ... op weg daarnaar toe kon je een kauwgombal of een handje pinda's trekken uit originele automaten.

Beneden blijkt zich een geheel eigen feest bij de jukebox af te spelen, die voor deze gelegenheid door broeder Mike Beute uit Assen ter beschikking was gesteld. Ook was het Mike Beute die samen met David van der Put, uit Den Haag, verzoeknummers draaiden voor de ruim 350 aanwezigen, die daar zichtbaar plezier in hadden.

Robert-Jan en
Christine van de Vlis.

De danszaal.

Tussen de dansjes door kon men genieten van een echte tropische cocktail of een ijsje, wat slechts een kleine greep was uit het ruime assortiment consumpties, dat door de keukenploeg onder leiding van broeder Rob van der Donk, uit Rotterdam-Zuid, werd verzorgd.

'Je ziet dat er behoefte is aan dergelijke activiteiten', zegt Daan Peschier, die met de hulp van zijn vrouw Yvonne, Ina Jansen en vele anderen uit de Wijk Den Haag deze avond tot stand heeft gebracht. 'We zijn dan ook van plan volgend jaar een nog grootser feest te organiseren.'

<

Jonge alleenstaanden op de bres voor Haïtiaanse kinderen

Patrick D'Hooge

Het begon allemaal met een weekbladartikeltje over een echtpaar dat spulletjes zocht voor arme Haïtiaanse kinderen. Een lid las het artikelte en speelde het door naar de districtleiding.

Men nam het initiatief om dat echtpaar voor een haardvuuravond uit te nodigen om hen in de gelegenheid te stellen om over hun ervaringen met die minderbedeelde kinderen van onze Hemelse Vader te vertellen.

Begin september 1993 kwam dit echtpaar, samen met hun twee geadopteerde Haïtiaantjes, een dia-voorstelling geven. Ze lieten allerlei werktuigen zien die de Haïtianen gebruiken, alsmede gewassen die op Haïti voorkomen. Ook werd er gesproken over de financiële adoptie van Haïtiaanse kinderen.

Die financiële adoptie bestaat erin dat voor een bedrag van ongeveer 5000 BEF (250,— NLG) een kind gedurende een jaar voorzien kan worden van medische verzorging, schoolkledij, dagelijks een maaltijd en onderricht.

Het was vaak grappig en soms aangrijpend om de reiservaringen van dit echtpaar, dat jaarlijks een maand op Haïti verblijft, te horen. Zo konden we vernemen dat de meeste kinderen daar vaak dagen zonder eten rondlopen en dat gezinnen met acht of meer kinderen vaak in een krot van ijzeren platen, meestal niet groter dan enkele vierkanten meters, wonen.

De avond was een succes. Na de voorstelling boden vijf leden aan een kind te adopteren. En daar bleef het niet bij. Een enthousiast lid stapte naar een bevriend journalist, die

op zijn beurt een collega aansprak. Die wijdde een artikel aan het project, wat meer dan tien nieuwe adoptieouders tot gevolg had.

Ook de jongalleenstaanden van het District Antwerpen en de jongevrouwen van de Gemeente Sint-Niklaas lieten zich niet onbetuigd. De jonge-

om te zien hoe jonge mensen op eigen houtje het evangelie in praktijk brengen. Heeft de Heer niet gezegd: '(...) voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40). Deze jonge mensen hebben de bood-

Enkele jonge alleenstaanden die de koekjes bakten.

vrouwen namen onder leiding van hun presidente het initiatief om twee kinderen financieel te adopteren. Een mooi gebaar van meisjes die hieraan toch een flink stuk van hun zakgeld afstaan. De jonge alleenstaanden van het district besloten in verschillende gemeenten koekjes te bakken. Dat bleek een groot succes te zijn. Het verdiende geld komt ten goede aan de bouw van een weeshuis, een van de onderdelen van het Haïti-project.

Het was dan ook voor heel wat mensen een aangename verrassing

schap van de Heer begrepen.

Wat aanvankelijk een artikeltje in een weekblad was, werd net als de zaadkorrel, waarover in Alma 32 gesproken wordt, een boom die groeit en vrucht geeft.

Nu zijn al meer dan 20 Haïtiaanse kinderen financieel geadopteerd.

Als u over dit project meer wilt weten of graag iemand financieel wilt adopteren, kunt u contact opnemen met Patricia De Beul, Lenestraat 19, 9160 Lokeren, België. Telefoon 09-348 8653 (vanuit Nederland: 00 32 9 348 86 53).

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DOOP LAATSTE
DAGEN

Genk-Lommel: eenheid en toewijding

De geschiedenis van de huidige Gemeente Genk begint ergens in 1975 met de oprichting van de afhankelijke gemeente Hasselt. Eerst vergaderen de leden in het Cultureel Centrum van Hasselt, later in de Abraham Orteliusslaan. In 1980 verhuist de hele gemeente, ongeveer twintig leden in totaal, naar Genk, in een gebouw aan de Langerloweg, omdat er in Hasselt geen geschikte ruimte gevonden kan worden en er al wat leden in Genk woonden. De afhankelijke gemeente Hasselt wordt de onafhankelijke Gemeente Genk-Hasselt, en president ouderling Joseph Peters wordt gemeentepresident. Het gebouw aan de Langerloweg wordt echter te klein en na verloop van tijd verhuist de gemeente opnieuw, ditmaal naar de Hoogstraat 3. Daar vergadert

zij nog steeds. 'Maar we zijn alweer op zoek naar een groter gebouw', aldus broeder Peters, die sinds 1975 lid is van de kerk.

De Gemeente Genk strekt zich uit over een enorm gebied van Tongeren in het zuiden tot Lommel in het noorden en Stein (Nederlands Limburg) in het oosten. Voordat de Gemeente Sint-Truiden in 1992 heropend werd, kwamen ook die leden naar de Gemeente Genk. En in januari 1993 werd de afhankelijke Gemeente Lommel georganiseerd.

Het gemeentepresidium (vlnr):
Jozef Sawicki (1e raadgever); Jozef Janssen (president); Jose Valor-Lopez (2e raadgever).

Het jeugdwerk.

Natuurlijk ga je je afvragen waarom het Genk zo goed gaat. Een gemeentelid, zuster Cornelia, zegt hierover: 'We hebben een hele bijzondere en fijne gemeente. Dat zegt natuurlijk iedereen van zijn eigen gemeente, en dat is ook de bedoeling, want dan blijkt dat men er hart voor heeft. En daar gaat het om, het hart, en de toewijding die men voor zijn eigen gemeente heeft. In zo'n gemeente kom je graag, daar wil je deel van uitmaken, het nodigt je uit je in te zetten voor de gemeente.'

In Genk zijn eenheid en toewijding de voedingsbodem, waarop warmte en christelijke liefde goed gedijen. Daardoor kan de Gemeente Genk een haven zijn, een

toevluchtsoord voor zoekende kinderen van onze Hemelse Vader. Dat was de Gemeente Genk ook voor de huidige gemeentepresident, J. Janssen. Na een moeilijke jeugd, die hij grotendeels doorbracht in een internaat, begon hij te zoeken naar God, naar de liefde die hij in zijn jonge jaren had ontbeerd. Hij vond die liefde uiteindelijk in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij zegt: 'Gezien mijn ervaringen in mijn

De levensader van Genk-Lommel: de zendingsgroep.

**Onderwijzen — geen
grotere roeping: de
leerkrachten.**

jeugd ben ik zeer verheugd dat ik lid van de kerk ben, en dat het gezin eeuwig kan blijven bestaan. Mijn lieve vrouw, onze twee zoons en ik willen celestiaal worden, zodat onze liefde voor elkaar, en voor al Gods kinderen, kan blijven toenemen.'

Hoewel de Gemeente Genk een geschikte haven is, waren er onderdehand wel wat schepen ver van het kerkgebouw

komen te liggen, met name in Lommel. De leden daar hadden in stilte gehoopt op en toegewerkt naar een eigen gemeente. Zondag 17 januari 1993 was het dan zover. De Gemeente Lommel, afhankelijk en onder toezicht van de Gemeente Genk, werd georganiseerd. Enerzijds met weemoed in hun hart, omdat het contact met de leden uit Genk zal verminderen, anderzijds met het vuur van hoop, geloof en vertrouwen in deze nieuwe situatie, luisterden de leden in Lommel, thuis bij broeder Verschuure, naar de woorden van hun districts-president, Jo Buysse, en hun zendingspresident, Bruce Barrett. Dat beeld zal bij alle aanwezigen voor altijd in hun herinnering gegrift staan. De eerste maanden kwamen zij bijeen voor de avondmaalsdienst en de

zondagsschool. Spoedig liet broeder Jos Vandepierre zich dopen. In mei 1992 kwam de familie Valor-Lopez uit Beringen de gelederen versterken. De Gemeente Lommel bestond toen uit vier broeders, twee zendelingen, vijf zusters en tien kinderen. Op aandringen van de Lommelse leden wordt sinds juli 1993 het volledige programma uitgevoerd, zodat elk lid een taak heeft en de kans krijgt om te leren. De gemeente vergadert nog steeds bij broedere Verschuure thuis maar is druk op zoek naar een geschikte ruimte. Broeder Valor-Lopez, die ondertussen raadgever van de gemeentepresident is geworden, presideert de diensten in Lommel. Ofschon het in het begin van een gemeente niet altijd van een leien dakje loopt, blijven de leden zich inzetten. Ze

beseffen dat er een tijd zal komen dat de Heer hen zal zegenen met dopelingen. Kathleen Hales, een van de voorvechtsters van de oprichting van de Gemeente Lommel, zegt hierover: 'Onzegroei zal in grote mate afhangen van hoe gehoorzaam wij zijn aan de geboden van de Heer, ongeacht de problemen waarmee wij geconfronteerd worden.' <

De alleenstaandengroep.

Geslaagd concert te Hengelo

Op 23 oktober 1993 vond in de Waterstaatskerk een klassiek concert plaats. Dit concert was georganiseerd door de Gemeente Hengelo, ten bate van de stichting Action Autonomie Avenir. Die Franse stichting richt zich op de weeskinderen in India en Nepal. Uitvoerenden tijdens het concert waren: Arto Hoornweg (trompet), Frans Heijdemann (tenor/bariton), Robert-Jan August (orgel) en Jan Lingen (piano en orgel). Zij brachten met hun muzikale reis door de geschiedenis van de muziek onder andere werken van Torelli, Purcell, Händel, Fauré, Pierné en Schubert. Het concert kreeg goede kritieken in de Twentse Courant. Zo schreef Gotze Kaspersma: 'De uitvoerenden bewezen hun vakkennis met vrijwel overwonnen techniek, concertroutine en slagvaardigheid.' <

DE KINDERSTER

94E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

FEBRUARI 1994

SIMONE MILLO

UIT FLORENCE (ITALIË)

DeAnne Walker

Op het eerste gezicht is de tienjarige Simone Millo uit Florence een schuchtere jongen. Zijn donkerbruine ogen fonkelen van vriendschap, maar zijn gedrag is erg rustig. Maar eenmaal op zijn racefiets, met een valhelm op en in zijn felkleurig wielertenu, wordt hij een breedlachende, enthousiaste jongen. Alle kinderen hebben hun favoriete bezigheden en bij Simone is dat fietsen! Zijn wielersclub heet Itala. Zij komen drie keer per week samen en omdat Florence zo'n grote stad vol verkeer is, fietsen zij gewoonlijk op de fietsbaan in het park.

Simone houdt ook nog van andere zaken, zoals dieren. Hij heeft altijd al

een eigen troeteldier willen hebben. Onlangs werd zijn grote wens bewaarheid. 'Mijn broer en ik hebben twee honden gekregen!', zegt hij met een brede lach. 'We hebben ze Birba en Quinzia genoemd.' Birba (wat 'ondeugend' betekent) is een kleine jachthond en Quinzia een bokser. Simone en zijn broer Emanuele houden ervan om met de honden te spelen en met hen te gaan wandelen in de buurt. Huisdieren houden betekent natuurlijk ook dat je ze moet verzorgen. 'Maar dat doet hij graag', zegt zijn moeder Christina. 'Ook met ander huishoudelijk werk helpt hij mij, en omdat ik buitenshuis werk, is dat voor mij erg belangrijk.'

Het gezin Millo woont ongeveer twintig minuten rijden met de auto van de kerk vandaan. Simone houdt van de zondag en van het jeugdwerk. Hij houdt van de Schriften. Zijn lievelingsverhaal is de reis van Nephi door de woestijn. In zijn heldenklas zitten drie kinderen: twee jongens en een meisje. Maar op school is hij het enige lid van de kerk. Simone tracht daar een goed voorbeeld te zijn door te denken aan wat hij in de kerk leert en het goede te doen.

Zijn achtste verjaardag was een heel bijzondere dag voor Simone. Hij werd op de dag van zijn verjaardag gedoopt! Zijn ouders waren al lid van de kerk toen hij geboren werd en dus heeft hij naar deze dag lang uitgekeken.

De vader van Simone, Daniel, is werkzaam bij de scouts in de Gemeente Florence, en zijn broer Emanuele is daar reeds bij. Simone kijkt uit naar het ogenblik dat hij zelf aan het scoutingprogramma mag deelnemen. Op het ogenblik is er geen welpenprogramma in de gemeente voor de kleinere jongens, maar Simone hoopt wel dat het er weldra zal komen.

'Ik wil op zending gaan als ik oud genoeg ben', zegt Simone. Als je hem vraagt of hij een voorkeur heeft, zegt hij: 'Mijn grootmoeder is Duitse, dus het zou wel fijn zijn als ik naar Duitsland ging.' Maar het maakt Simone eigenlijk niet uit waarnaar toe hij op zending geroepen wordt. En misschien kan hij daar ook fietsen. □

Op de omslag:

Simone Millo.
[Fotograaf: Alfred W. Walker.]

Simone Millo houdt van zijn honden, zijn gezinsleden en het evangelie, of misschien wel in een andere volgorde. *Uiterst links: Simone met zijn troeteldier Quinzia; links: uitgedost en klaar voor de wielersclub; helemaal bovenaan: Simone en zijn broer Emanuele; Simone en Emanuele lezen in het Boek van Mormon; de beide broers met hun moeder, Christina Millo.*

ILLUSTRATIONEN VON SCOTT SNOW

VAN VRIEND TOT VRIEND

OUDERLING REX D. PINEGAR

Naar een interview met ouderling Rex D. Pinegar van het Presidium der Zeventig

Jill Johnson Hymas

Toen ik nog het Aäronisch priesterschap droeg, was broeder Martell D. Adamson lid van de bisschop. Hij was amper anderhalve meter groot, kleiner dan enkele jongens in de wijk. Maar hoewel we moesten neerkijken om met hem te praten, keken we allemaal erg naar hem op.

Broeder Adamson leefde volgens het motto van de scouting 'Iedere dag een goede daad', en hij leerde ons om hetzelfde te doen. Hij moedigde ons voortdurend aan om anderen te helpen, hout te hakken en steenkool te brengen naar de weduwen en de oude mensen. Dan gingen we grote brokken steenkool halen bij de kolenhandelaar en braken we ze in stukken zodat ze in de kachels van weduwen zou passen.

Hij gaf zelden een opdracht die in een keer gedaan kon worden. Hij zei dan bijvoorbeeld zeggen: 'Kijk eens hier jongens, jullie krijgen zuster Williams toegewezen voor de hele winter.' In plaats van dan te vragen of we het hout gehakt hadden en de steenkool gebracht, vroeg hij: 'En hoe gaat het met zuster Williams?' Op die manier leerden we dat we niet alleen verantwoordelijk waren voor de brandstof, maar voor zuster Williams zelf. We moesten haar bezoeken en ervoor zorgen dat alles in orde was met haar. Broeder Adamson gaf ons

het gevoel dat we iets belangrijks aan het doen waren. Door anderen te helpen, kregen we een goed gevoel over onszelf.

Door mijn naaste te leren dienen, kwam ik tot de ontdekking dat er onvoorstelbaar veel gelegenheid was om te dienen. In de tempel kon ik mij bijvoorbeeld laten dopen voor mensen die lang geleden en ver weg geleefd hebben, en hen op die manier iets bieden wat veel kostbaarder is dan hout en steenkool.

Misschien denken kinderen die nog te jong zijn om zich te laten dopen voor de doden dat er geen 'tempelwerk' is dat zij kunnen doen. Maar ja, dat is er wel hoor! Onze Hemelse Vader heeft de profeet Elia gezonden als onderdeel van het herstelde evangelie om 'de harten van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders' (Leer en Verbonden 110:15). Het woord *vaders* slaat op onze voorouders.

Hoe kan ik mijn hart tot mijn voorouders wenden? Door hen te leren kennen. Ik ontving onlangs een brief van een oom, Lynwood Ellis, die zich goede daden herinnerde die mijn vader en moeder lang geleden gedaan hadden. Hij zei dat hij erg graag naar hun huis kwam omdat mijn vader hem dan altijd een sinaasappel gaf. Dat was in 1918 of in 1920 toen sinaasappelen in Utah gewoon niet te krijgen waren. Hoe mijn vader eraan kwam? Mijn

oom wist het niet, maar hij was er wel van overtuigd dat mijn vader die sinaasappelen niet voor zichzelf kocht. Hij hield er gewoon van ze te kunnen weggeven! Door dat te lezen werd mijn hart meer naar mijn vader en moeder gewend omdat ik hun hart beter had leren kennen. Ik merkte dat ik zelf meer over hen en over hun ouders en grootouders te weten wilde komen.

Ik hoop dat jij je ouders vragen zult stellen over hun leven en over het leven van hun voorouders. Moedig hun aan de verhalen op te schrijven die zij willen delen. En schrijf zelf uw levensverhaal zodat uw kinderen en kleinkinderen u beter leren kennen.

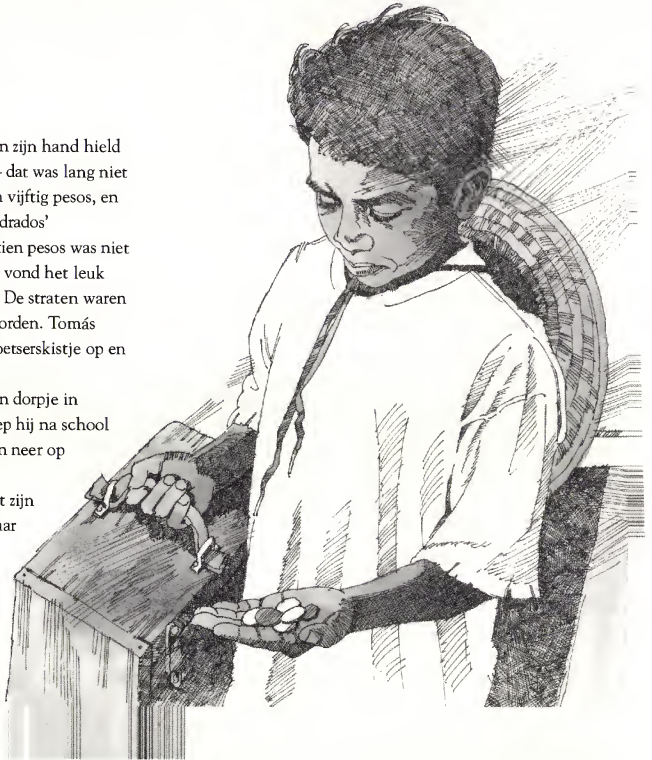
Broeder Adamson leerde mij lang geleden dat mijn houthakken en kolen dragen niet zoveel met kool en brandhout te maken hadden, maar wel met zuster Williams. Jouw inspanningen om meer over je voorouders te weten te komen zijn niet alleen bedoeld om meer gegevens over hen te vinden zodat er tempelwerk voor hen gedaan kan worden, nee, het gaat in de eerste plaats om hun eeuwig welzijn. Als je hart werkelijk naar "de vaders" gewend is, zul je weliswaar nog geen namen insturen naar de tempel, maar een zegen zijn voor echt bestaande mensen die je hebt leren kennen en liefhebben. □

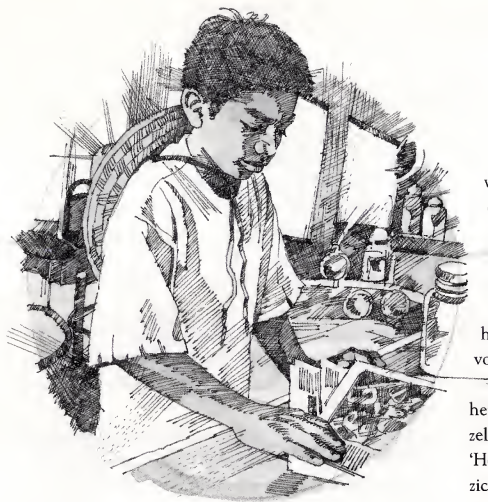
MAAR EEN PAAR PESOS

Leslie Garcia

Tomás keek naar het geld dat hij in zijn hand hield en zuchtte. Tweehonderd pesos – dat was lang niet genoeg. Hij had drie munten van vijftig pesos, en zo'n vijfhoekige munt die Tomás 'cuadrados' (vierkantje) noemde. Die munt van tien pesos was niet echt vierkant natuurlijk, maar Tomás vond het leuk klinken. Hij keek eens om zich heen. De straten waren nu bijna leeg; het zou gauw donker worden. Tomás zuchtte nog eens, pakte zijn schoenpoetserskistje op en ging op weg naar huis.

Tomás woonde in Santa Maria, een dorpje in het noorden van Mexico. Elke dag liep hij na school de stoffige, ongeplaveide straten op en neer op zoek naar schoenen om te poetsen of karweitjes die hij kon doen. Hij moest zijn moeder helpen; zijn vader was twee jaar eerder op zijn werk verongelukt. Tomás had vier zusjes en een broertje, en zijn moeder verdiende niet genoeg geld met wassen en naaien om iedereen te eten te geven. Maar Tomás klaagde nooit. Hij was er trots op dat hij al zo jong als de man in het gezin beschouwd werd!

'Hallo, Tomás.' Doña Eva stond bij haar hek, met een lege limonadefles in haar hand. 'Wil je wat voor me doen? Zou je wat te drinken voor me willen kopen in de winkel? Je mag het wisselgeld houden, maar doe er alsjeblieft niet te lang over, want ik heb erge dorst.'

Tomás zette zijn kistje neer en pakte de fles aan. 'Ik ben zo terug', riep hij terwijl hij de straat uitrende.

Santa Maria was zo klein dat alleen de school en één winkel elektriciteit hadden. De meeste inwoners van Santa Maria wilden niet eens elektrisch licht hebben. Hier en daar wierpen olielampen vreemde, dansende schaduwen op straat.

Tomás was bijna bij de winkel toen hij verbaasd bleef staan. Op het kleine dorpsplein stonden twee grote, glimmende vrachtwagens. Er stonden dorpelingen om de vrachtwagens heen. Sommigen hadden hun armen vol kleren of dekens. Verbaasd zag Tomás zijn moeder een felgekleurde omslagdoek aan een man in een van de vrachtwagens geven. De lange, smalle doek was moeders lievelingsomslagdoek – ze had hem van zijn vader cadeau gekregen. 'Mama! Wat doe je nou?' riep hij terwijl hij naar haar toe rende.

'Weet je nog dat we gehoord hebben van die grote aardbeving in het zuiden? Veel mensen zijn hun woning of zelfs familieleden kwijtgeraakt. Ik kan niet veel geven, maar ik wel iets doen om te helpen.'

'Maar je bent gek op die doek! Papa ...'

Tomás' moeder glimlachte. 'Je vader zou iets hebben willen geven, Tomás. En ik heb mijn broeders en zusters ook lief. Bedenk dat we allemaal familie zijn, omdat we allemaal kinderen van God zijn. Ik wil iemand die dat nu harder nodig heeft een beetje liefde en troost sturen.' Ze zag de limonadefles. 'Die zal wel voor Doña Eva zijn', zei ze. 'Ze wil haar limonade altijd vlug hebben, Tomás. Ren maar gauw en doe je boodschap voor haar.'

Tomás deed wat hem gezegd was, maar hij deed het niet met plezier. Hij voelde zich schuldig om zijn zelfzuchtige gedachten, maar hij kon er niets aan doen. 'Hoe kan iemand nou minder hebben dan wij?' vroeg hij zich af. 'Mijn moeder heeft nooit iets nieuws. We eten alleen maar bonen en tortillas. Eens zal ik veel geld hebben, en dan geef ik wel wat. Maar nu niet!'

In de winkel betaalde Tomás de limonade. Hij telde zijn wisselgeld na. Hij was er trots op dat hij erom bekend stond eerlijk te zijn.

'Stuur Tomás maar', zei Doña Eva altijd als iemand een boodschap moest laten doen. 'Hij is een fijne, eerlijke jongen.' Tomás herinnerde zich dat hij het wisselgeld

mocht houden, en deed het in zijn lege zak. Hij stond op het punt om weg te gaan, toen hij de krant zag die op de toonbank lag.

Er stonden foto's op van de schade die de aardbeving had aangericht: omgevallen gebouwen en grote scheuren in de straten. In een hoekje stond een foto van een klein kind. Tomás' ogen vulden zich met tranen toen hij het onderschrift las: *Dappere jongen komt om bij redding van zijn zusje*. Tomás dacht aan zijn kleine broertje en zijn zusjes. Ze waren vaak luidruchtig en lastig, maar hij was blij dat ze er waren en het huisje met hun opgewektheid vulden. Vanavond zou hij ze vertellen dat hij van ze hield!

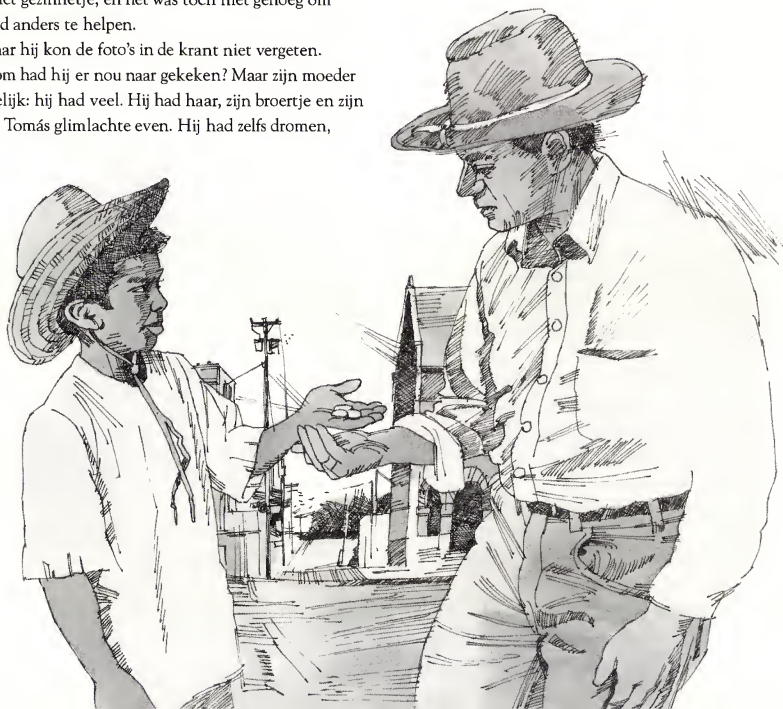
Toen Tomás weer over het dorpsplein liep, waren alle dorpelingen weg. De vrachtwagens stonden er nog, en Tomás stond ernaar te staren. De munten in zijn zak waren zwaar en koud. Hij had tien procent opzij willen leggen als tiende, een paar pesos bij zijn spaargeld willen doen, en de rest aan zijn moeder willen geven. Het geld was belangrijk voor het gezinnetje, en het was toch niet genoeg om iemand anders te helpen.

Maar hij kon de foto's in de krant niet vergeten. Waarom had hij er nou naar gekeken? Maar zijn moeder had gelijk: hij had veel. Hij had haar, zijn broertje en zijn zusjes. Tomás glimlachte even. Hij had zelfs dromen,

grootse dromen. Wat had zijn vader ook weer altijd gezegd? 'Als je dromen hebt, en je hebt geloof, dan heb je een heleboel.' Hij draaide zich om en liep terug naar de dichtstbijzijnde vrachtwagen. 'Het zijn maar een paar pesos', zei hij terwijl hij zijn hand uitstak met alle munten erin, behalve zijn tiende.

De man nam de munten aan en glimlachte naar Tomás. 'Bedankt, jongen. Het is meer dan je denkt. Er zijn mensen die medicijnen nodig hebben, en er zijn zelfs baby's zonder eten. Geloof me, elke peso zal iemand helpen om in leven te blijven. Bedankt!'

Tomás dacht aan de baby op de foto. Misschien zou zijn geld haar helpen. Maar wat werkelijk belangrijk was: het zou iemand helpen. Hij nam afscheid van de man en haastte zich naar het huis van Doña Eva. 'Bedankt, Vader, dat U me zoveel gegeven hebt!' bad hij hardop. □

WIE BEN IK?

D. A. Woodliff

Wie zijn deze mensen uit het Oude Testament?

1. _____
 - a. Toen ik geboren werd, was mijn vader al heel oud.
 - b. Mijn broers hadden een hekel aan mij omdat ik een lievelingszoon was.
 - c. Ik werd een belangrijk man in een ander land.
 - d. Ik vergaf mijn broers dat zij zo'n hekel aan mij hadden gehad.

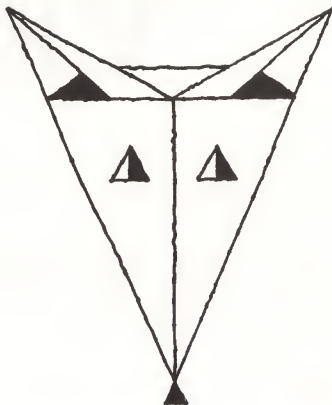
2. _____
 - a. Ik kwam zelf uit Moab, maar trouwde met een man uit Betlehem.
 - b. Ik hield van mijn schoonmoeder en koos ervoor om bij haar te blijven na het overlijden van mijn man.
 - c. Mijn nieuwe man was een vriendelijke boer.
 - d. Ik ben de overgrootmoeder van koning David.

3. _____
 - a. Er is een boek over mij geschreven in het Oude Testament.
 - b. Satan was jaloers op mij en probeerde me van God af te keren.
 - c. Ik kreeg veel ellende te verduren en verloor mijn kinderen en alles wat ik had.
 - d. God verlostte mij en zegende mij omdat ik in Hem bleef geloven.

4. _____
 - a. Als jonge knaap doodde ik een reus die bijna iedereen bang maakte.
 - b. Ik kon heel mooi muziek maken.
 - c. De zoon van de koning was mijn beste vriend.
 - d. De mensen vonden een van mijn zoons een heel wijs man.

5. _____
 - a. De wereld was heel slecht in de tijd dat ik leefde.
 - b. God vroeg mij iets heel moeilijks voor Hem te doen.
 - c. Ik heb een verschrikkelijke storm overleefd die heel lang duurde.
 - d. Een olijfblad was het teken dat ik en mijn gezin het ongewone huis konden verlaten dat ik zelf had gebouwd.

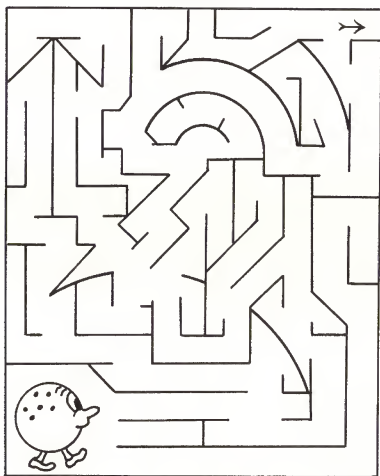
Wie ben ik?:
 (1) Jozef - zte Genesis 37, 39-45; (2) Ruth - zte Ruth 1-4; (3) Job - zte Job 1-2, 12, 19, 42; (4) David - zte 1 Samuel 16-17, 20, 1 Koninkgen 3-4;
 (5) Noach - zte Genesis 6-8.
 Vossepuzzel: 23

VOSSEPUZZEL

Dottie Smith

Hoeveel driehoekjes zien jullie in de vossennoet?
 Pas op! Vossen zijn heel slim. Zorg ervoor dat deze jager niet beetneemt.

HOE KOM IK ERUIT?

Roberta Fairall

VREDE

Judy Edwards

‘Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versagd’ (Johannes 14:27).

Wat is vrede eigenlijk?

Echte vrede is een gevoel van liefde en veiligheid en rust dat de Heer je geeft.

Het is het gevoel dat je krijgt wanneer je weet dat zij Hemelse Vader en Jezus van je houden en dat zij een bijzondere bedoeling met jou hebben.

Toen Jezus op aarde woonde, leerde Hij zijn volgelingen dat zij vrede konden hebben, dat hun Hemelse Vader van hen hield en dat Hij, Jezus, was gestuurd om hen te helpen.

Jezus' boodschap van vrede is vandaag dezelfde als heel vroeger: ‘Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u (...). Uw hart worde niet ontroerd of versagd’ (Johannes 14:27).

Jezus belooft ons vrede *van binnen* – een gevoel van liefde en veiligheid dat we ook kunnen voelen in moeilijke tijden. Dat soort vrede is een bijzondere zegen van de Heer.

Ouderling F. Enzo Busche van het Quorum der Zeventig ervoer vrede toen hij nog maar een kleine jongen was. ‘Tijdens de Tweede Wereldoorlog,’ vertelt hij, ‘woonde ik met mijn moeder en vier zusjes ver van huis in het zuiden van mijn vaderland, Duitsland. We hadden maar twee kleine eenvoudige kamertjes. We waren van huis weggevlucht vanwege de vele luchtaanvallen die onze stad teisterden en ons leven bedreigden. Vader was niet bij ons, hij was opgeroepen voor het leger. En ik was nog te jong om de verschrikkelijke dingen te begrijpen die tijdens de oorlog om me heen gebeurden.

‘Ik herinner me dat ik op een nacht toen ik in bed lag in het kamertje dat ik met twee zusjes deelde, een heel eenzaam gevoel kreeg (...).

‘Het begon al te dagen en nog lag ik wakker. Ik voelde me zo wanhopig dat ik begon te huilen. Ik huilde en huilde maar.

‘Plotseling veranderde er iets in mij. Ik voelde een troostende macht en een zachte stem zei tegen mij: “Je bent mijn kind. Vertrouw op Mij.”

‘Meteen voelde ik me blij en gelukkig. Alle vrees, eenzaamheid en wanhoop vloeiden weg en maakten plaats voor gevoelens van warmte en bescherming. Die nacht besepte ik voor de eerste keer dat er een onzichtbaar, maar liefhebbend Persoon is die voor me zorgt’ (*Wegbaners A*, blz. 144).

Ouderling Busche ontving de vrede die van de Heer komt.

Instructies

Zoek de teksten op; vertel wie die uitspraak over vrede heeft gedaan en tegen wie er gesproken werd.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Zing het lied ‘Mijn hemelse Vader is goed voor mij’ (Zing maar mee, B–59). Bespreek daarna het vredige gevoel dat wij krijgen door te weten dat Jezus van ons houdt en voor ons zorgt. Vraag wat wij kunnen doen om dat vredige gevoel bij ons te houden.*

2. *Bespreek de voorbeelden van vrede op de volgende bladzijde. Laat de kinderen het verhaal of het voorbeeld uitbeelden, mimen of er een tekening van maken.*

3. *Help elk kind bij het maken van een ‘vredesboek’ om het hele jaar te gebruiken. Op een van de bladzijden komt een eigen tekening over vrede. De voorbeelden van vrede op de volgende bladzijde kunnen eventueel worden vergroot en gekopieerd. De kinderen kunnen er aanduidingen op schrijven, de platen kleuren en ze in hun boek bewaren. □*

Het volk van koning Benjamin

Paulus

David

Martin Harris

Het volk van Anti-Nephi-Lehi

1 'De Here zal zijn volk sterkte verlenen, de Here zal zijn volk zegenen met vrede' (Psalm 29:11).

2 'De Geest des Heren kwam op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten door het grote geloof, dat zij in Jezus Christus hadden, Die zou komen' (Mosiah 4:3).

3 'Aldus zien wij, dat toen deze Lamanieten tot het geloof en de kennis der waarheid werden gebracht, zij standvastig waren en liever tot de dood toe wilden lijden dan zonde begaan; en zo zien wij, dat zij (...) hun oorlogswapenen begroeven ter wille van de vrede' (Alma 24:19).

4 '(...) weest blijde, laat u terecht brengen, laat u vermanen, weest eensgezind, houdt vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn' (2 Korintiërs 13:11).

5 'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (Leer en Verbonden 19:23).

EEN REGENACHTIGE DAG

Betsy Sueltenfuss

Hé, waarom ben je nog binnen?' vroeg Coens moeder. 'Je vindt het altijd zo fijn om in de plassen te spelen als het regent.' Coen zat op de vensterbank te kijken hoe de laatste druppels van het dak af spetterden. 'Ik speel altijd met Liesje in de regenplassen,' zei hij, 'maar we hebben gisteren ruzie gemaakt.'

'O ja?'

'Ze heeft haar nieuwe poesje Katapult genoemd. Ik heb gezegd dat het een stomme naam was voor een poes.'

'Heb je gezegd dat het je spijt?'

Coen stak zijn kin koppig in de lucht. 'Helemaal niet. Het is een stomme naam.'

Moeder glimlachte en zei: 'Weet je nog welke naam je verleden jaar aan die goudvis gaf?'

Coen herinnerde zich dat hij grappig had willen zijn door het kleine visje Haai te noemen. 'Ja,' gaf hij toe, 'dat was ook een stomme naam. Nou ja, ik ga nu maar naar buiten.'

Coen stapte door een paar plassen met zijn rubberlaarzen. Hij waadde door het regenwater dat door de goot liep.

'In je eentje is er niks aan,' mopperde hij. 'Ik heb niemand om samen mee te spetteren of grote stenen in de plassen te gooien.'

Langzaam liep hij weer terug naar huis. Hij stampte niet in de plassen. Hij sprong er geeneens overheen. Hij liep er gewoon, heel saai, omheen.

Voor zijn huis gutste het regenwater door de goot als een bergstroompje. Hij keek hoe de blaadjes wervelend werden meegesleurd in de richting van Liesjes huis.

Liesje speelde ook buiten. Ook helemaal alleen. Hé, ik weet wat ik ga doen, dacht Coen en holde vlug naar binnen. Even later kwam hij terug met een kartonnen bootje dat hij van een oude doos had gemaakt.

Hij liet zijn bootje in de goot te water en verstopte zich vlug achter een boom om te kijken wat er zou gebeuren. Het was een wilde rit, maar zijn vaartuig was zeewaardig.

Liesje gierde het uit van de pret toen ze het bootje aan zag komen. Ze bukte zich vlug en haalde het uit het water. Toen ze opkeek en zag dat Coen achter de boom stond te gluren, zwaaide ze en wenkte hem naar zich toe.

Zodra ze hem kon horen, zei hij: 'Katapult is een leuke naam voor je poes. Het spijt me dat ik erom gelachen heb.'

'Fijn, Coen, dat je me dat zegt.' Ze lachte tegen hem en gaf hem zijn bootje terug. 'Kom mee – Laten we kijken wie de grootste plas kan vinden om in te stampen.' □

KORIHOR

Op een keer kwam er een man naar Zarahemla die Korihor heette. Hij geloofde niet in Jezus Christus en vertelde overal dat alles wat de profeten over de Heiland hadden gezegd, niet waar was. Alma 30:6, 12–14

Korihor vertelde de mensen dat het dom van ze was om te geloven dat Jezus zou komen en voor hun zonden zou lijden. Alma 30:16–17

Hij zei dat de mensen geen straf voor hun zonden zouden krijgen, omdat er geen leven was na de dood. Veel mensen geloofden Korihor. Het werden slechte mensen. Alma 30:18

Korihor predikte dat zelfde ook aan het volk van Ammon, maar die mensen waren wijs en zij bonden hem vast en brachten hem naar Ammon die hem uit het land Jershon liet zetten. Alma 30:19–20

Toen Korihor naar het land Gideon ging, wilden de mensen daar ook niet naar hem luisteren. De hogepriester en de hoofdrechter lieten hem naar Alma in Zarahemla brengen. Alma 30:21, 29

Toen Alma aan Korihor vroeg of hij in God geloofde, zei hij nee. Alma zei tegen hem: 'Ik weet dat er een God is, en ook dat Christus zal komen.' Alma 30:37-39

Korihor wilde dat Alma een wonder zou verrichten om aan te tonen dat er een God is. Korihor zei dat als hij een teken van Gods macht te zien kreeg, hij dan in Hem zou geloven. Alma 30:43

Alma zei tegen Korihor dat hij al een heleboel tekenen van Gods macht had gezien. Hij had de Schriften en het getuigenis van alle profeten. Alma 30:44

Alma zei ook tegen Korihor dat de aarde en alles wat daarop bestaat, en de planeten die zich in hun banen bewegen, alle tekenen zijn dat er een God bestaat. Alma 30:44

Maar nog steeds weigerde Korihor in God te geloven. Alma was bedroefd om zijn slechtheid en hij waarschuwde hem dat zijn ziel misschien zou worden vernietigd. Alma 30:45-46

Korihor hield vol dat hij een teken wilde hebben als bewijs van Gods bestaan. Toen zei Alma dat het teken van God zou zijn dat hij met stomheid zou worden geslagen. Alma 30:48-49

Toen Alma dat had gezegd, kon Korihor ineens niet meer spreken. Alma 30:50

Korihor schreef dat hij wist dat het een teken van God was en dat hij eigenlijk altijd wel had geweten dat God bestond. Hij vroeg Alma om te bidden dat de vloek van hem zou worden weggenomen. Alma 30:52, 54

Alma, die wist dat Korihor door zou gaan met liegen tegen de mensen, zei dat de Heer wel zou beslissen of Korihor weer mocht spreken. Alma 30:55

De Heer stond niet toe dat Korihors spraak werd teruggegeven. Hij moest langs de deuren gaan om voor zijn eten te bedelen. Alma 30:56

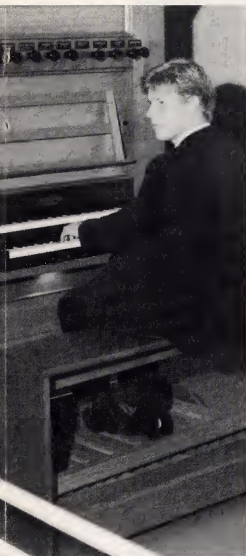

De hoofdrecter liet in het hele land bekendmaken wat er met Korihor was gebeurd. Hij zei dat iedereen die in de woorden van Korihor had geloofd, zich moest bekeren. Alma 30:57

De mensen bekeerden zich en Korihor ging bij de Zoramieten wonen. Op een keer toen hij uit bedelen was, werd hij onder de voet gelopen en gedood. Alma 30:58-59

'Ik ga op zending'-dag

Dagmar Buysse en Sylvie Marquant

Op zaterdag 25 september 1993 zijn we bij elkaar gekomen in het kerkgebouw te Merkssem.

Wat later begonnen we met een kennismaking en een korte uiteenzetting van het programma door de zendingsleider van het district.

Daarna vertelden enkele oud-zendingen ons iets over de praktische kant van een zending.

Broeder Martens leerde ons hoe zendingen dienen om te gaan met de leden in het zendingsveld.

Broeder De Bisschop gaf enkele tips over het bereiden van lekkere maaltijden voor weinig geld. Ook waarschuwde hij ons voor de beruchte zendingenrecepten: toast, toast en nogmaals toast...

Broeder Van Hove had het over het belang van een goede band met je collega, alsmede het leren omgaan met je geld.

Tenslotte kwam broeder Huysmans met strijplank en hemden aanzetten. Hij vertelde ons over het netjes houden van je kleding. Ook het schoonhouden van de zendingsflat kwam aan bod.

Van deze praktische zaken hebben wij veel opgestoken.

Na een toelichting bij foto's uit de zendingstijd van enkele teruggekeerde zendingen, gingen we twee aan twee de straat op met teruggekeerde en voltijdzendingen. Dat was een heel opbouwende ervaring. Na de avondmaaltijd vertelden broeder Huysmans en zuster Croux over hun zending. Dia's, foto's, cassettes en dagboeken lieten hun zendingstijd weer tot leven komen. Broeder Tom De Bisschop gaf tot slot zijn getuigenis over het belang en de noodzaak van een zending.

Het was een geslaagde namiddag en avond. We kijken uit nu al uit naar de volgende 'Ik ga op zending'-dag.

Open dag in Groningen

Op zaterdag 9 oktober is er in het kerkgebouw van de Wijk Groningen aan de Paterswoldeweg 531 in Groningen een open dag gehouden. Men koos voor het thema: Tempels en familiegeschiedenis. Twee onderwerpen waar de kerk bekend om is. Bij binnenkomst konden de bezoekers tekenen in het gastenboek. Vervolgens kregen zij in de kapel een korte inleiding over het thema. Na deze inleiding volgde er een rondleiding langs de presentaties.

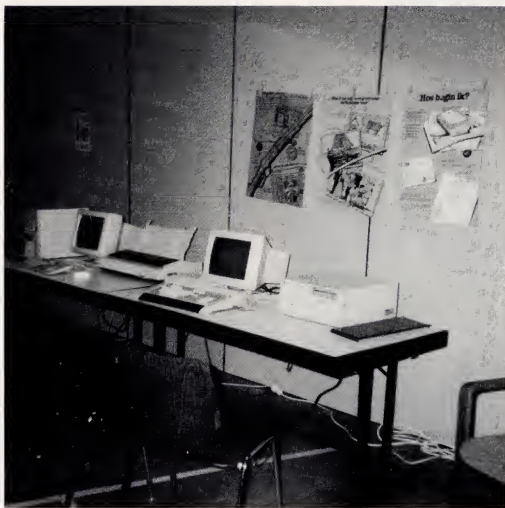
Het jeugdwerk had de tabernakel uit de tijd van Mozes bestudeerd. Aan de hand van een zelfgemaakte maquette werd uitleg over de betekenis van de verschillende voorwerpen. Ook werd het verband met tempels en de verzoening van Jezus Christus verduidelijkt.

Daarna werd er door de ZHV en het ouderlingenquorum een presentatie gegeven over Joseph Smith en hedendaagse tempels.

De recreatiezaal stond in het teken van de familiegeschiedenis. Er waren computers opgesteld, tafels ingericht en op die manier werd de mogelijkheid geboden om veel uitleg en informatie te geven. De computers werden veel gebruikt om familienamen op te zoeken van mensen waar reeds tempelwerk voor is gedaan.

Aan het einde van de rondleiding kon iedereen een exemplaar van het Boek van Mormon kopen. Ongeveer 60 bezoekers hebben deze dag het kerkgebouw bezocht en vele leden zijn bezig geweest om hen te begeleiden, presentaties te geven of te zorgen voor de consumpties.

Het was niet alleen fijn om met bezoekers over het evangelie te kunnen spreken, maar het was ook goed om erbij stil te staan hoe bevoorrecht wij zijn om in een tijd te leven waarin wij regelmatig de tempel kunnen bezoeken. <

Pakket evangelieplaten nu verkrijgbaar

De afdeling leerplanontwikkeling van de kerk heeft een pakket evangelieplaten samengesteld dat nu verkrijgbaar is bij het distributiecentrum in Friedrichsdorf (34730 120; NLG 26,25/BEF 500,—). De leden van de kerk krijgen hiermee een leermiddel in handen waarmee zij thuis en in de kerk de evangeliediscussies kunnen verrijken.

Het pakket bevat meer dan 100 platen met gebeurtenissen uit het Oude Testament, het Nieuwe Testament en het Boek van Mormon. Op de achterkant staat de tekstverwijzing en een korte uitleg van de gebeurtenis. Bovendien bevat het platen met gebeurtenissen uit de kerkgeschiedenis, een selectie platen met tempels, en platen van de profeten van de kerk. De A4-formaat platen zijn van dun karton, bestand tegen veelvuldig gebruik, en zijn verpakt in een plastic doos. De leden kunnen daarin ook hun eigen platen bewaren. De doos bevat ook tabbladen en een instructieblad met een register van plaatnummers.

De doos wordt beschikbaar gesteld aan alle wijken en gemeenten wereldwijd.

'Hoewel de Geest de belangrijkste leraar is, kan evange-

lieonderwijs verrijkt worden wanneer men visuele hulpmiddelen gebruikt', zegt Wayne Lynn, medewerker van de afdeling leerplanontwikkeling.

'De algemene autoriteiten hebben opdracht gegeven voor de productie van dit pakket om tegemoet te kunnen komen aan de verzoeken van de heiligen wereldwijd naar evangelische kunst als leermiddel.

'We raden elke mediatheek aan twee dozen aan te schaffen; één voor gebruik in de klassen, en één voor de leden die de doos niet zelf aanschaffen, maar de platen willen lenen om thuis te gebruiken.'

(-Bekendmaking-)

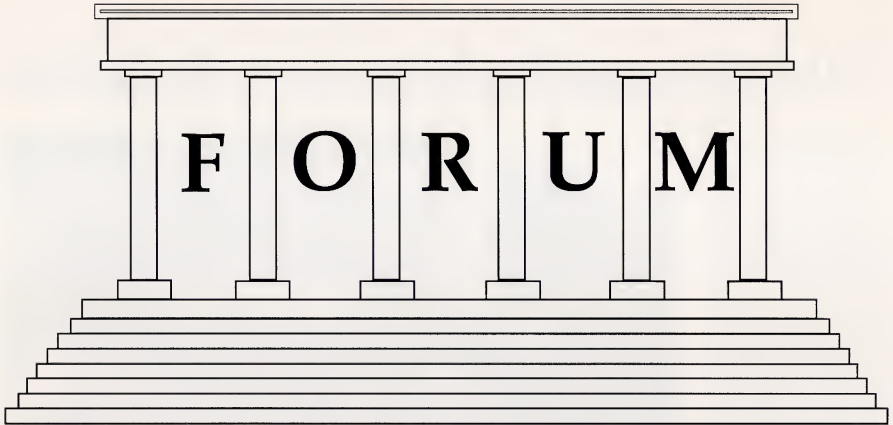
Regionale conferentie in Ahoy

Op zaterdag en zondag 17 en 18 september zal in de Ahoy-hallen in Rotterdam een regionale conferentie worden gehouden. Noteert u die datums alvast in uw agenda. Meer informatie volgt.

(-Mededeling-)

Dichters en schrijvers gezocht

Het ligt in de bedoeling een platform te creëren voor mormoonse dichters, en schrijvers van korte verhalen, in de vorm van een voorleesavond. Dichters, en schrijvers van korte verhalen die uit hun werk zouden willen voordragen, kunnen bellen met Nicolette Steinvooorte (058-890796) of Bert Niessink (03402-53449). Bij voldoende animo zal de avond in het voorjaar doorgang vinden.

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - avond, m. (-en); -bijeenkomst, v. (-en); -discussie, v. (-s); -gesprek, o. (-ken); -lid, o. (...leden).

Hoe u uw kinderen kunt stimuleren hun potentieel te bereiken zonder hun kind-zijn geweld aan te doen

Een kind heeft onder andere het volgende nodig:

- * De zekerheid dat er een vangnet is — het gezin. De ouders behoren oprechte interesse te tonen zonder ergens de draak mee te steken.
- * Het besef dat ieder kind uniek is. Een ouder heeft wellicht een hobby of talent wat het kind niet heeft.
- * De vrijheid om tijd ongestructureerd door te brengen — met het gezin, met vrienden, of alleen. Die tijd kan bestaan uit spelen of naar een goede film kijken.
- * Goede voorbeelden, en voorbeeldgevers die het kent en vertrouwt. Gezinsleden zijn de logische voorbeeldgevers.
- * Een ongedwongen verkenning van de verschillende carrièremogelijkheden. In ons geval hadden we zoons en dochters die zich konden ontplooiën in de muziek, sport en dans. Door al die activiteiten kwamen

ze in aanraking met verschillende interesses.

- * Ontwikkeling van talenten, bv. op het gebied van sport, kunst, muziek en computers. Ouders doen er goed aan daar aandacht aan te schenken.
- * De zekerheid van liefde thuis — ouders behoren onvoorwaardelijke liefde te hebben voor hun kinderen.

Bovendien behoren ouders niet terug te schrikken voor de problemen die hun kinderen hebben, zoals driftbuien, gedrag, opstandigheid, pijn, ziekte en vermoeidheid. Wellicht moeten ouders ook leren de liefde in haar verschillende vormen te herkennen en te accepteren, en die liefde van hun kinderen te bevestigen. We moeten op de kleinste dingen ingaan, zoals een tekening die we krijgen.

— Bob en Jean Robertson, Portland (Oregon)

Toen ik na een drukke werkdag vermoeid thuiskwam, waren mijn kinderen nogal uitbundig aan het spelen. Ze lachten en maakten veel lawaai. Ik zei hen: 'Willen jullie niet zo kinderachtig doen.' Hun antwoord: 'Maar papa, we zijn kinderen.'

Na onze verzegeling in de Los Angeles-tempel kregen mijn vrouw en ik de raad het evangelie iets vanzelfsprekends te maken in ons gezin. Kinderen kunnen kinderen zijn en toch hun potentieel bereiken door thuis de juiste beginselen onderricht te krijgen.

De verzegelaar vroeg ons onze kinderen zodanig te onderwijzen dat het evangelie vanzelfsprekend voor ze zou zijn. Dat is een van de manieren om hen hun potentieel te laten bereiken en ze toch plezier te laten hebben.

— John W. Ellars, Hesperia (Californië)

We verwachten dat onze kinderen hun best doen, en we scheppen daartoe de mogelijkheden zodat ze kunnen uitblinken, maar daarnaast hebben ze ook de tijd om te spelen en creatief te zijn. Ik hoop dat ze met plezier zullen terugkijken op de marathonspelletjes Monopoly en de hardloophwedstrijden met slaapzak die we hebben gehouden.

Ook sporten we in de winter niet, maar rusten we uit van de buitenschoolse activiteiten en concentreren we ons op het schoolwerk.

— Georgia Lenahan, Marietta (Georgia)

Als ouders willen we het beste voor onze kinderen. We willen dat zij een beter leven zullen hebben dan wij. Soms valt het echter niet mee om onderscheid te kunnen maken tussen wat we willen dat onze kinderen bereiken in hun leven en waartoe zij in staat zijn. Bij onze pogingen hen te laten slagen, oefenen we soms zoveel druk uit dat onze kinderen geen plezier meer beleven aan waar ze op dat moment aan bezig zijn. Sommige kinderen leggen zichzelf ook een te hoge maatstaf op om hun ouders tevreden te stemmen. Zo kunnen we onze kinderen helpen hun potentieel te bereiken:

- * Laat hun veel dingen proberen, zoals dansen, zwemmen, pianospelen, toneelspelen, judo en teamsporten. Verandering van spijs doet eten.
- * Laat ze zelf kiezen wat ze leuk vinden. Het is hun beslissing.
- * Leer ze dat als ze iets doen, ze het goed behoren te doen.
- * Complimenteer ze met hun prestaties. En als ze falen, zegt u hun dat ze niet overal goed in kunnen zijn.
- * Geef ze nooit het gevoel dat ze u teleurgesteld hebben als ze hun best gedaan hebben.

— Lark Fife, Phoenix (Arizona)

Schrijf ons als u goede ervaringen met een van de onderstaande onderwerpen hebt.

April: Hoe u uw kinderen het belang van verbonden kunt onderwijzen.

Mei: Hoe u jongemannen en -vrouwen respect voor elkaar kunt onderwijzen.

Juni: Hoe u het Boek van Mormon kunt inpassen in uw dagelijkse schriftstudie.

Stuur uw bijdrage naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds zes weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

1 *Houd onvoorwaardelijk van uw kinderen; besef dat het kinderen van God zijn.*

2 *Leef thuis het evangelie na; help uw kinderen geestelijk groeien.*

3 *Help ze bij de ontwikkeling van hun talenten; complimenteer hen met hun prestaties.*

4 *Geef ze de ruimte om interesses te verkennen.*

De zendelingenpagina's

De zendelingenpagina's wijden we deze keer aan Judith van Vliet uit de Wijk Arnhem. Zij vervult een zending in Utah, op Temple Square om precies te zijn. Ook kunnen we vijf nieuwe zendelingen melden, waaronder een zendelingechtbaar, namelijk broeder en zuster Oppermann uit de Wijk Amsterdam, die op zending zijn geroepen naar Siberië (koud hè!), hun postadres is voorlopig nog in Moskou. In het decembernummer is de achternaam van nieuwe zending Eelco Scheltinga verkeerd gespeld. Onze excuses. We plaatsen zijn gegevens gewoon nog een keer. De redactie.

Judith van Vliet

Mijn hele leven lang heb ik een groot verlangen gehad om op zending te gaan. Het evangelie heeft mij altijd zoveel vreugde en blijdschap gegeven en mijn leven verrijkt dat ik verlangde het evangelie uit te dragen, uit dankbaarheid en liefde voor onze Verlosser, Jezus Christus.

Toen ik mijn zendingsoproep kreeg en las dat ik op Temple Square werkzaam zou zijn, kon ik mijn ogen niet geloven. Ik heb altijd al eens willen ervaren hoe het is om in een totaal mormoons milieu te leven. Een zending op Temple Square is natuurlijk heel anders dan een gewone zending. Op 28 april 1993 ging ik naar het opleidingsinstituut in Provo, waar ik in drie weken een opleiding als zending kreeg, en bovendien een speciale opleiding voor Temple Square.

Op mijn eerste dag op Temple Square werd ik gelijk voor de leeuwen gegooid. Er werd mij gevraagd om

Zuster Van Vliet bij het Christusbeeld in het bezoekerscentrum-Noord op Temple Square.

Elke zondag na de uitzending van het Tabernakelkoor, als er 6500 mensen uit de Tabernakel komen, geven de gidsen rondleidingen in vele talen. Elke zondag zijn er toch gemiddeld 20 Nederlanders die zich laten rondleiden. De gidsen staan met deze borden om aan te geven in welke taal zij rondleiden.

de Nederlandse ambassadeur rond te leiden. Later kreeg ik zijn naam te horen: meneer Dries van Agt. Dat was voor mij een heel bijzondere, geestelijke ervaring. En er zouden er nog meer volgen.

Temple Square is een van de best bezochte trekpleisters in de Verenigde Staten en het verbaasde mij hoeveel Nederlanders er langskomen, gezinnen maar ook groepen die van de oostkust naar de westkust reizen. Ik ben de enige Nederlandstalige gids hier en het was behoorlijk moeilijk om alle Nederlanders rond te leiden, er waren er gewoon teveel.

Ik had de gelegenheid om het open huis van het Joseph Smith Memorial Building mee te maken en daar veel algemene autoriteiten te ontmoeten. De Geest was sterk te voelen in het bijzijn van van die mannen Gods. We zijn getraind om gids te zijn in het Family Service Center en bij de prachtige, splinternieuwe film 'Legacy'. Mijn werk als zendinge is dus veelzijdig: ik ben begroeter, gids, computerassistent, ik werk in een theater, en nog veel meer. Het is gewoon heerlijk om de Heer op zoveel verschillende manieren te kunnen dienen.

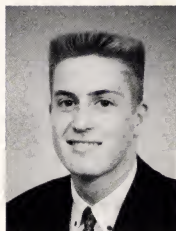
In de wintermaanden gaan de zendingen van Temple Square ongeveer vier maanden het 'gewone' zendingsveld in, in en om Utah, omdat het toerisme op Temple Square dan behoorlijk terugloopt, en omdat men ons de kans wil geven ook het gewone zendingswerk te leren kennen. Eind september ben ik dus overgeplaatst naar het Zendingsgebied Riverside Californië. Wat mij opvalt, is dat iedereen het hier zo druk heeft, er is nooit iemand thuis, en dat is soms best teleurstellend, omdat het 't werk enorm vermoeilijkt. Gelukkig heb ik er veel plezier in en leer ik er veel van.

Ik getuig tot u dat God leeft en dat Hij onze Hemelse Vader is. Hij houdt eindelijk veel van ons. Jezus Christus is onze Verlosser. Dankzij zijn verzoening kunnen wij het eeuwige leven beërven. <

Nieuwe zendingen

Namen: Bubi en Ans Oppermann
Unit: Amsterdam
Zendingsgebied: Moskou
Aanvang zending: 8 december 1993

Naam: Eelco Scheltinga
Unit: Den Haag
Zendingsgebied: Carlsbad (Californië)
Aanvang zending: 22 juli 1993
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Jos den Brouwer
Unit: Rotterdam-Noord
Zendingsgebied: Leeds
Aanvang zending: 7 oktober 1993
Opleidingsinstituut: Lingfield

Uit de Wijk Haarlem zijn Robin Muurling en Daniël de Kock op zending gegaan. Robin op 7 september naar het Zendingsgebied Montréal Canada. Daniël op 29 september naar het Zendingsgebied Hartford Connecticut. Zij kwamen elkaar weer tegen in het opleidingsinstituut in Provo. Ook Annelies Uijterlinde uit de Gemeente Leiden was daar. Zij bevindt zich nu in het Zendingsgebied Athene.

WORLD MISSIONS ZENDINGS

Nederland

Geert De Vylder Zendingsgebied
Amsterdam, Noordse Bosje 16, 1211
BG Hilversum, Nederland

Griekenland

Annelies Uijtterlinde Greece
Athens Mission, Papadiamanti
Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athe-
ne, Griekenland

Duitsland

Koos Bogaerts Deutschland-Mis-
sion Hamburg, Rugenbarg 7A, 22549
Hamburg, Duitsland

Anton en Annie van Dam Talstrasse
64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland
Cees en Sigrid van der Put Tal-
strasse 64, 61381 Friedrichsdorf,
Duitsland

Canada

Dennis van der Put Canada Halifax
Mission, 202 Brownlow Ave., Unit
F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B 1T5,
Canada

Robin Muurling Mission
Canadienne de Montréal, 1320 Bou-
levard Graham, Suite 310, Ville
Mont-Royal, Québec, H3P3C8 Ca-
nada

Groot-Brittannië

Jos den Brouwer England Leeds
Mission, Technocentre, Station
Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Patrick Flanegin England Birming-
ham Mission, 185 Panslane, Walm-
ley, Sutton Coldfield, D76 8JU, En-
geland

Sylvain Gfeller England Manches-
ter Mission, Paul House, Stockport
Road, Timperley, Altrincham, Ches-
hire, WA15 7UP, Engeland

Richard Heil England Manchester
Mission, Paul House, Stockport
Road, Timperley, Altrincham, Ches-
hire, WA15 7UP, Engeland

Petra Hotting England London Mis-
sion, 64-68 Exhibition Road, Lon-
den, SW7 2PA, Engeland

Nicole Kuurstra England Leeds
Mission, Technocentre, Station
Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Sven Liegeois England London Mis-
sion, 64-68 Exhibition Road, Lon-
den, SW7 2PA, Engeland

Peter Mesotten England Manches-
ter Mission, Paul House, Stockport
Road, Timperley, Altrincham, Ches-
hire, WA15 7UP, Engeland

Emilio Nicoli England Manchester
Mission, Paul House, Stockport
Road, Timperley, Altrincham, Ches-
hire, WA15 7UP, Engeland

Pepijn Pillier England Bristol Mis-
sion, Southfield House, 2 Southfield
Road, Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

Jurgen Reimer England London
South Mission, 484 London Road,
Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Enge-
land

België

Christiaan Plug Zendingsgebied
Antwerpen, Appelmansstraat 24,
B-2018 Antwerpen, België

Verenigde Staten

Ramon van Damme Utah Provo
Mission, 2500 North University Ave-
nue, Suite 100, Provo, Utah 84604,
USA

Bert Keuter Indiana Indianapolis
Mission, P.O. Box 495, Carmel,
Indiana 46032, USA

Eelco Scheltinga Carlsbad Cali-
fornia Mission, 785 Grand Ave.
204, Carlsbad, Californië, USA

Daniël de Kock Connecticut
Hartford Mission, P.O. Box 378,
Bloomfield, Connecticut 06002, USA

Arjen Koens Arizona Tempe
Mission, P.O. Box 27056, Tempe,
Arizona 85282, USA

Judith van Vliet Temple Square, 50
West North Temple Street, Salt Lake
City, Utah 84150, USA

Rusland

Bubi en Ans Oppermann Russia
Moscow Mission, Chistopudnyj
bulvar d.2, kv.19, 10100 Moskou,
Rusland.

Indonesië

Cornelis en Suze van Geenen Sing-
apore Mission, 253 Bukit Timah
Road, Singapore 1025

VOLLEDIG DELEN IN DE ZEGENINGEN VAN HET PRIESTERSCHAP

Ieder van ons heeft toegang tot de gaven van de Geest en tot persoonlijke openbaring (zie Leer en Verbonden 88:63). Maar de verordeningen voor ons eeuwig heil en andere zegeningen van het priesterschap moeten wel worden verschaft door hen die het priesterschap dragen.

Door de macht van het priesterschap kunnen wij leiding krijgen van levende profeten en van algemene en plaatselijke priesterschapsleiders. Wij zijn ook in de gelegenheid om verordeningen en zegeningen te ontvangen die ons gemoedsrust kunnen schenken in deze woelige wereld en ons tot het eeuwige leven kunnen voeren.

Een van de doelen van de zustershulpvereniging is vrouwen leren hoe zij 'ten volle kunnen delen in de zegeningen van het priesterschap' (*Handboek zustershulpvereniging*, blz. 1). Vrouwen hebben in de kerk weliswaar niet de bevoegdheid om te dopen, te ordenen, een priesterschapszegen te geven, of zelfs deel uit te maken van de kring priesterschapdraggers wanneer dat gebeurt, maar, zoals ouderling John A. Widtsoe van de Raad der Twaalf destijds heeft geschreven, 'hebben mannen geen grotere aanspraak dan vrouwen op de zegeningen die voortvloeien uit het priesterschap en het dragen ervan.'

STREVEN NAAR DE ZEGENINGEN VAN HET EEUWIG HEIL

De zegeningen van het priesterschap die onontbeerlijk zijn voor ons eeuwig heil zijn onder andere de verordeningen van de doop, de bevestiging, de begiftiging, een huwelijk dat in de

ILLUSTRATRICE: SUE HANSEN

tempel wordt gesloten, de verzegeling en de doop voor de doden. Om volledig te kunnen profiteren van deze zegeningen, moeten wij er actief en voortdurend naar streven.

Voor velen gaat dat streven gepaard met offers. 'Na mijn bekering moest ik zes maanden wachten op mijn doop', vertelt Olga Kovárová uit het voormalige Tsjecho-Slowakije. 'Omdat we geen doopvont hadden, moesten we wachten op de zomer. Dan konden we onopvallend in de bossen worden gedoopt.' Toen zij op de afgesproken avond bij het stuwmeer kwamen, waren er veel vissers. 'Wij wachtten en wachtten en het duurde eindeloos lang.' Ten slotte stelde een broeder voor om onze Hemelse Vader te hulp te roepen. 'Dat was het eerste wonder dat ik meemaakte ten gevolge van het gebed. Binnen een paar minuten waren de meeste vissers vertrokken. (...) U kunt zich vast wel voorstellen hoe blij ik was toen ik uit het water opkwam.' Olga was de eerste jonge vrouw in veertig jaar die in dat deel van de wereld gedoopt werd. Bij haar bevestiging kreeg zij te horen dat

door haar toedoen 'veel mensen lid zouden worden van de kerk.'

- *Welke inspanning is er misschien voor nodig om de zegeningen van het heil binnen uw bereik te brengen?*

STREVEN NAAR VERDERE ZEGENINGEN VAN HET PRIESTERSCHAP

In perioden van eenzaamheid en hartzeer kan het ontvangen van een zegen en raad van de priesterschap gemoedsrust en troost schenken. Bij ziekte kan een zegen lichamelijke en geestelijke verlichting brengen. Patriarchale zegens kunnen de richting en het doel van ons leven bepalen. En bij het gebruiken van het avondmaal iedere zondag, kunnen wij onze verbonden met de Heiland vernieuwen.

Zuster Chieko N. Okazaki, raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging, vertelt het volgende: 'Na het overlijden van mijn man, toen ik overspoeld werd met pijn en verdriet en naar troost zocht, wendde ik mij tot de Schriften en begon ik mijn leven te evalueren. Toen ik die eerste zondag na de begrafenis zorgvuldig naar het avondmaalsgebed luisterde, kreeg ik het stellige gevoel dat ik de Geest van de Heer nderdaad bij mij kon hebben – en dat ik dat kon bereiken door mijn verbonden met Hem te vernieuwen. Zo eenvoudig was het. Ik ben zo dankbaar dat ik mag deelnemen aan die verordening van het priesterschap en die troost iedere zondag mag ontvangen.'

- *Welke zegening van het priesterschap zou u op dit moment tot troost kunnen zijn?* □

Schakels van liefde

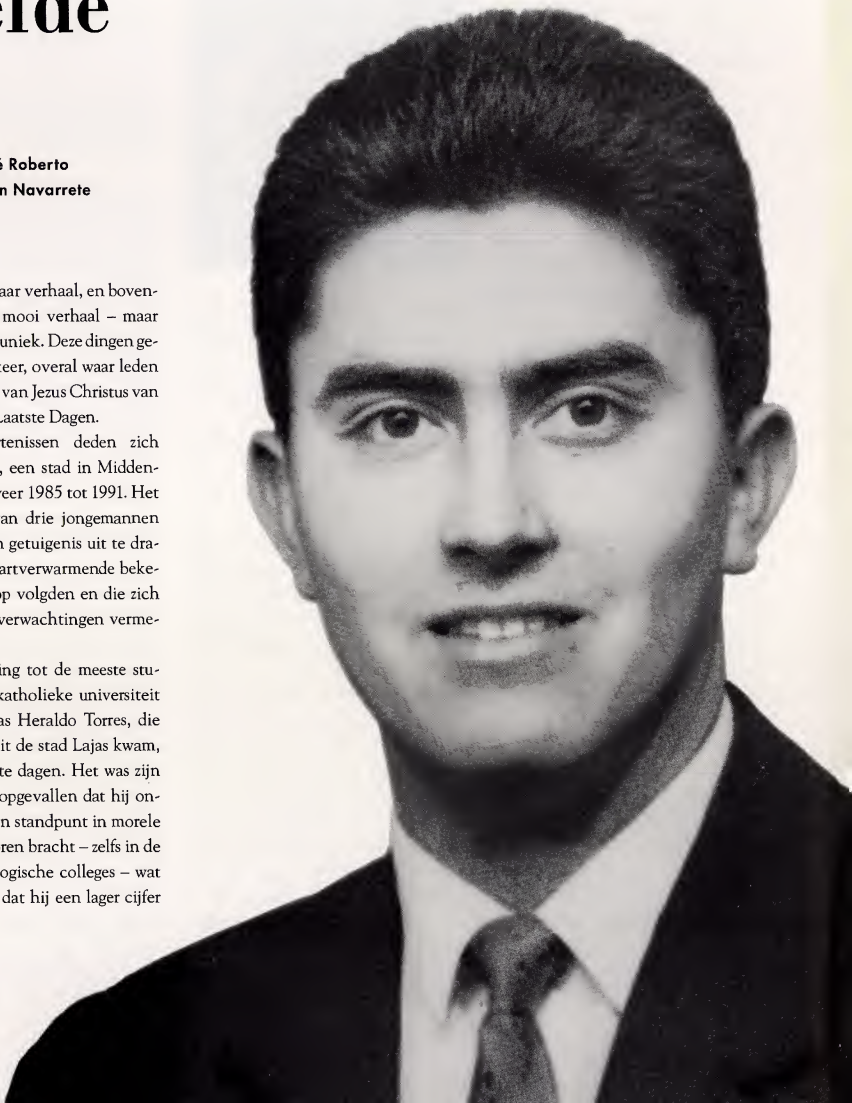
**José Roberto
Alarcón Navarrete**

Dit is een waar verhaal, en bovendien een mooi verhaal – maar het is niet uniek. Deze dingen gebeuren keer op keer, overal waar leden zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze gebeurtenissen deden zich voor in Temuco, een stad in Midden-Chili, van ongeveer 1985 tot 1991. Het is het verhaal van drie jongemannen die besloten hun getuigenis uit te dragen en van de hartverwarmende bekeeringen die daarop volgden en die zich ver boven hun verwachtingen vermenigvuldigden.

In tegenstelling tot de meeste studenten aan de katholieke universiteit van Temuco, was Heraldo Torres, die oorspronkelijk uit de stad Lajas kwam, heilige der laatste dagen. Het was zijn medestudenten opgevallen dat hij onverschrokken zijn standpunt in morele kwesties naar voren bracht – zelfs in de verplichte theologische colleges – wat weleens inhield dat hij een lager cijfer

Heraldo Torres

Luis en Marta Cornejo met hun zoon

kreeg. Maar mettertijd won hij toch het respect van veel van zijn docenten en medestudenten.

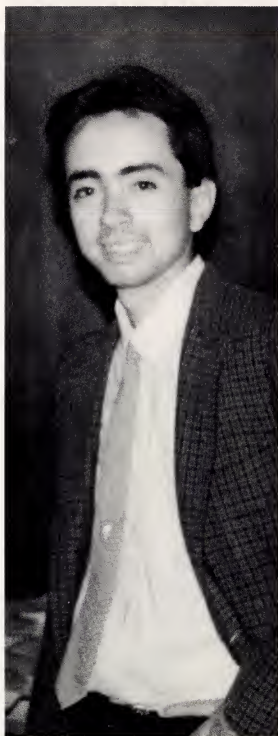
Heraldo's kamergenoot en oude vriend, Roberto Jiménez, was ook lid van de kerk en was onlangs van een zending teruggekeerd. Net als zoveel bekeerlingen was hij de enige heilige der laatste dagen in zijn familie. Dat hij zijn studie weer welgemoed had opgepakt, was een hele zorg minder voor zijn vele vrienden en familieleden, die hem ervan hadden willen overtuigen om toch vooral zijn studie niet te onderbreken voor een zending.

'En, wanneer ga jij nu eens op zending?' vroeg Roberto weleens om Heraldo te plagen.

'Binnenkort. Zodra ik ben afgestudeerd,' was doorgaans het antwoord.

'O, ja, over een jaar of tien?' grapte Roberto dan.

Niet lang daarna leerden de twee kamergenoten, die allebei Engels studeerden, een andere jongeman ken-

Roberto Jiménez

nen met hetzelfde hoofdvak. Hij heette Luis ('Luchito') Cornejo en was afkomstig uit de hoofdstad, Santiago. Hoewel hij doorging voor verlegen, nam Luchito de uitnodiging van Roberto en Heraldo aan om de wijkvergaderingen en de instituutklas bij te wonen. De evangelieboodschap viel bij hem in goede aarde. Ongeveer terzelfder tijd ging hij op kamers bij de familie Hernandez die ook lid was van de kerk. Zijn hart werd geraakt door hun vriendschap en zorgzaamheid en hij besloot zich te laten dopen.

Luchito was slechts de eerste in een hele reeks bekeringen – de eerste in dit verhaal over schakels van liefde. Op een keer toen hij thuis was in Santiago, haalde hij zijn moeder en zijn zusje over om de kerk te onderzoeken. Beiden lieten zich dopen. Hij benaderde ook een medestudent, Luis Soto, die eveneens zijn voorbeeld volgde.

In de tijd dat hij lid werd van de kerk, woonde Luis Soto in hetzelfde

Luis Cornejo's moeder, Carmen Vargas Rodriguez, en zijn zuster Alejandra, met de baby

Guillermo Rosales

kosthuis als Richard Spichiger, een student werktuigkunde en afstameling van Zwitserse immigranten. Richard was erg onder de indruk van het gedrag en de houding van zijn buurman. Zijn gunstige mening maakte het mogelijk voor de zendelingen – die op hetzelfde adres woonden – om hem het evangelie te leren. Niet lang na zijn doop aanvaardde Richard een zendings-

oproep naar het Zendingsgebied Osorni (Chili), waar hij op zijn beurt tientallen mensen heeft gedoopt.

Maar nu terug naar het verhaal van Luchito. Nog voordat Luis Soto en Richard Spichiger lid werden van de kerk, had hij zijn pasverworven getuigenis gedeeld met een vriendin – een jonge vrouw die Liliana Salazar heette. Net als Heraldo, Roberto, Luchito en

Luis, studeerde Liliana Engels. Zij zou dat jaar worden geëerd als de beste van haar klas. Maar wat nog belangrijker was, de veranderingen die zij in Luchito's levensstijl had opgemerkt, zetten haar ertoe aan zijn geloof nader te onderzoeken. Binnen enkele maanden was ook zij lid van de kerk. Op haar uitnodiging hoorden en aanvaardden ook haar ouders en haar zusje Patricia de boodschap van de herstelling. Vervolgens liet Liliana een zesde medestudent, Guillermo Rosales, kennismaken met de kerk, en ook hij liet zich dopen.

Door actief te zijn in de kerk, ontmoette Liliana een andere recente bekeerling, Néstor Bravo, met wie zij later in de tempel is getrouwd.

Lang voordat hij lid werd van de kerk, had Néstor een groot verlangen om uit te blinken op zijn gekozen terrein, dramaturgie. Hij had een baan als organisator van theaterworkshops voor studenten in Valdivia, een stad in het zuiden

Luis Soto en zijn gezin

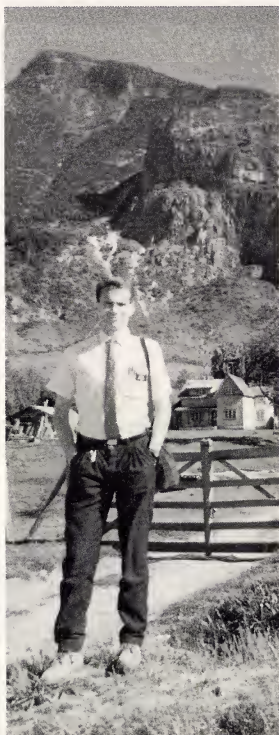

Néstor Bravo, Mirna Salazar, Liliana Bravo (met baby) en Patricia Salazar

van het land. Zijn bekering begon toen hij kennismaakte met Alejandro Arangua, een student diegeneeskunde en goed lid van de kerk. Zij kregen een sterke band. Néstor voelde gelijk aan dat zijn nieuwe vriend anders was dan andere jonge mensen. Geleid door de Geest gaf Alejandro hem zijn getuigenis.

Na Néstors doop begonnen de twee door heel Chili te reizen om op de Chileense seminaries en instituten mimevoorstellingen te geven. Zij ontdekten prachtige en kunstzinnige manieren om de beginselen van het evangelie in hun voorstellingen te verweven. Bovendien deelden beide mannen hun krachtige getuigenis met allen die hun voorstellingen bijwoonden.

Mettertijd aanvaardde Alejandro een baan in een andere plaats. Néstor bleef en werd geroepen als ringadministrateur en vervolgens als leerkracht ochtendseminarie. Hij schiep toneelversies van het leven van Nephi, Mormon, Alma en Jezus Christus die

Richard Spichiger

een onuitwisbare indruk achterlieten op zijn jonge leerlingen. In de theaterwereld staat Néstor bekend als groot talent. Zijn mimegezelschap, Antumimik, ging op tournee langs verschillende steden in Chili en Argentinië. Ook als pedagoog werd hij gewaardeerd en bewonderd. Op zeker moment aanvaardde hij een aanstelling aan de Universidad de la Frontera in Temuco.

Een van Néstors studenten, Carolina Urrutia, was bijzonder onder de indruk van hem. Omdat zij voelde dat hij op de een of andere manier anders was dan andere begaafde mensen, besloot zij naar de reden op zoek te gaan. Néstor was graag bereid om haar te vertellen over het evangelie van Jezus Christus en had enige tijd later de eer haar te mogen dopen. Nadien hadden Carolina en Néstor een belangrijk aandeel in de bekering van nog een andere studente, een actrice en docente die María Reifianco heette.

Luis Campos

María Reñanco

Carolina beamt dat het evangelie haar liefde voor haar Hemelse Vader en voor haar medemensen heeft vergroot. Toen zij op een zondag met de taxi op weg was naar de kerk, toonde de chauffeur belangstelling voor de boeken die ze bij zich had – haar standaardwerken. Hun gesprek werd zo geanimeerd dat Carolina hem ter plekke uitnodigde om te blijven voor de dienst en kennis te

maken met de zendingen. De chauffeur, Luis Campos, was onder de indruk van de nadruk die de kerk legt op de wet van kuisheid, en van het idee van een levende profeet. Twee maanden later liet hij zich dopen.

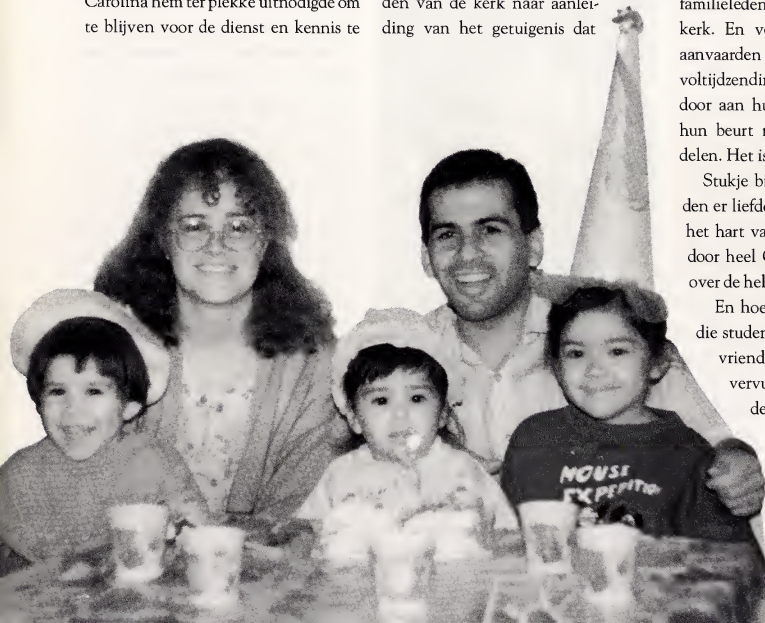
Inmiddels was Carolina's moeder, in de stad Chillán, ook lid geworden van de kerk naar aanleiding van het getuigenis dat

haar dochter had gegeven bij een bezoek aan haar ouderlijk huis.

Hoeveel mensen hebben zich laten dopen dankzij Heraldo Torres, Roberto Jiménez, Néstor Bravo en de anderen die deel uitmaken van die prachtige keten? Die vraag beantwoorden wordt met het jaar moeilijker. Steeds meer familieleden sluiten zich aan bij de kerk. En veel van die bekeerlingen aanvaarden een oproep voor een voltijdzending en geven het evangelie door aan hun vrienden – die het op hun beurt met nog andere vrienden delen. Het is een eindeloze cirkel.

Stukje bij beetje, lid voor lid, worden er liefdevolle schakels gesmeed in het hart van duizenden bekeerlingen door heel Chili heen – net zoals dat over de hele wereld gebeurt.

En hoe is het verder gegaan met die student, Heraldo Torres, die zijn vriend beloofde een zending te vervullen als hij was afgestudeerd? Hij is zijn belofte na-

Alejandro en Lorena Arangua met hun kinderen

**Carolina Urrutia's moeder,
Carmen Leticia Castillo**

gekomen. Toen hij zijn graad had behaald, aanvaardde Heraldo een zendingsoproep naar het Zendingsgebied Santiago-Zuid (Chili). De brieven die hij naar huis schreef, getuigden overvloedig van de vreugde die het hem gaf om ook daar zijn licht met anderen te mogen delen.

Het is interessant om op te merken dat die fenomenale groei van de kerk in Chili plaatsvond terwijl de heiligen der laatste dagen hevige vervolging te verduren kregen en voortdurend werden bestookt door anti-mormoonse publicaties en programma's in de media. Het lukte echter niet om het geloof van de leden af te breken. Zoals schakels in een eeuwige keten waren de leden, oud en nieuw, verbonden in hun liefde, in hun getuigenis en in hun waardering voor de zegeningen van het evangelie.

Naarmate de mensen in Chili het herstelde evangelie hebben ontvangen, heeft de Heer ons land gezegend met vrede en voorspoed. Met de dag

Carolina Urrutia

komen wij dichter bij de verwezenlijking van het profetische visioen van president Spencer W. Kimball, die dit volk zozeer liefhad dat hij de belofte uitsprak dat de Lamanieten zouden bloeien als een roos.

Dit zijn de mensen waarover de profet Spencer W. Kimball schreef: 'En het evangelie van Jezus Christus zal onder hen worden verkondigd; daardoor zullen zij de kennis betreffende hun vaders herkennen, en ook Jezus Christus leren kennen, zoals hun vaders Hem kennen' (2 Nephi 30:5).

De liefdevolle schakels die ons verenigen – die ons allemaal verenigen als leden van de kerk van de Heer – zijn slechts het begin van het werk van onze Hemelse Vader om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. □

José Roberto Alarcón Navarrete is lid van het presidium van de Ring Temuco (Chili).

DE SCHEP

Mozes sprak tot de Here, zeggende: 'Wees Uw dienstknecht genadig, o God, en vertel mij aangaande deze aarde en haar inwoners, en eveneens aangaande de hemelen (...)'
'En de Here God sprak tot Mozes, zeggende: De hemelen zijn vele, en

ze zijn ontelbaar voor de mens; doch bij Mij zijn ze geteld, want ze zijn de Mijne (...)
'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.
'En nu, Mozes, Mijn zoon, (...) Ik openbaar u de dingen van

dezen hemel en deze aarde; schrijf de woorden op die Ik spreek. Ik ben het Begin en het Einde, de almachtige God; door Mijn Eniggeborene schiep Ik deze dingen; ja, in den beginne schiep Ik den hemel, en de aarde, waarop gij staat.

DE EERSTE DAG

'De aarde nu was woest en ledig, en Ik liet duisternis op den vloed komen; en Mijn Geest zweefde over de wateren, want Ik ben God.

'En Ik, God, zeide: Daar zij licht! En daar werd licht.

'En Ik, God, zag het licht; en dat licht was goed. En Ik, God,

maakte scheiding tussen het licht en de duisternis.

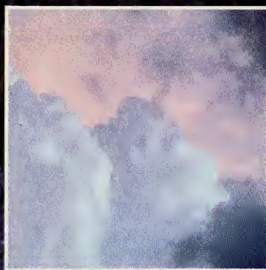
'En Ik, God, noemde het licht dag, en duisternis noemde ik nacht; en dit deed Ik door het Woord Mijner macht, en het geschiedde, gelijk Ik gesproken had. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de eerste dag.'

PPPING

FOTOGRAFEN: FLOYD EN WILLIE HOLDMAN

DE TWEEDE DAG

'En verder zeide Ik, God: Daar zij een uitspansel in het midden der wateren! en het geschiedde, gelijk Ik gesproken had. En Ik zeide: Het make scheiding tussen wateren en wateren! En het geschiedde.

'En Ik, God, maakte dat uitspansel, en Ik maakte scheiding tussen de wateren, ja, tussen de grote wateren, die onder het uitspansel waren, en de wateren, die boven het uitspansel waren. En het was, gelijk Ik gesproken had.

'En Ik, God, noemde het uitspansel hemel; toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de tweede dag.'

DE DERDE DAG

'En Ik, God, zeide: Dat de wateren onder den hemel in één plaats vergaderd worden! En het was also. En Ik, God, zeide: Dat er droog land zij! En het was also.

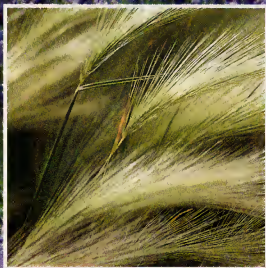
'En Ik, God, noemde het droge land aarde, en de vergadering der wateren noemde Ik de zee; en Ik, God, zag, dat al hetgeen Ik had gemaakt, goed was.

'En Ik, God, zeide: Dat de aarde uitschiet grasseutjes, kruis zaadzaaiende, de vruchtbare boom, dragende vrucht naar zijn aard, (...) En het was, gelijk Ik gesproken had.

'En de aarde bracht voort grasseutjes, ieder kruid, zaadzaaiende naar zijn aard, en het geboomte, dragende vrucht,

(...) naar zijn aard. En Ik, God, zag, dat al hetgeen Ik had gemaakt, goed was.

'Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de derde dag.'

DE VIERDE DAG

'En Ik, God, zeide: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om scheiding te maken tussen den dag en den nacht; en dat zij zijn tot tekenen, en tot gezette tijden, en tot dagen en tot jaren!

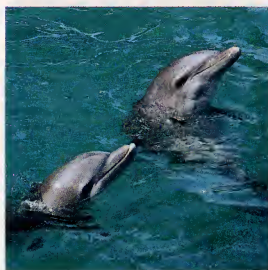
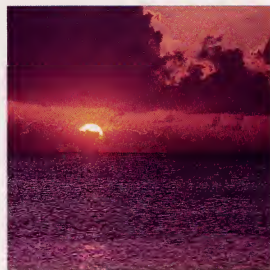
'En dat zij zijn tot lichten in het uitspansel des hemels, om licht te geven op de aarde! En het was alzo.

'En Ik, God, maakte twee grote lichten; het grote licht tot heerschappij des daags, en het kleine licht tot heerschappij des nachts, (...) en de sterren werden eveneens volgens Mijn woord gemaakt.

'En Ik, God, stelde ze in het uitspansel des hemels, (...)

'(...) En Ik, God, zag, dat al wat Ik had gemaakt, goed was.

'Toen was het avond geweest, en het morgen geweest, de vierde dag.'

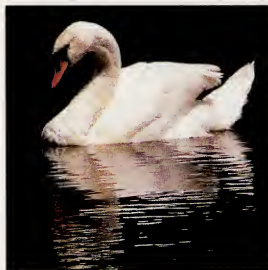
DE VIJFDE DAG

'En Ik, God, zeide: Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en dat het gevogelte vliege boven de aarde, (...)

'En Ik, God, schiep de grote walvissen, en alle krioelende levende ziel, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haar aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijn aard. En Ik, God, zag, dat al hetgeen Ik had geschapen, goed was.

'En Ik, God, zegende ze, zeggende: Zijt vruchtbaar, en vermenigvuldigt u, en vervult de wateren in de zee; en het gevogelte vermenigvuldige zich op de aarde!

'Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vijfde dag.'

DE ZESDE DAG

'En Ik, God, zeide: De aarde bringe levende zielen voort, naar haar aard, vee, en kruipend, en groot gedierte der aarde, naar hun aard! En het was alzo.

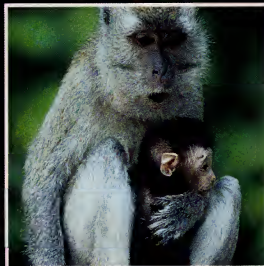
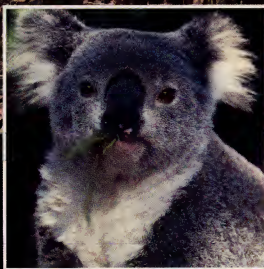
'En Ik, God, maakte het groot gedierte der aarde naar zijn aard, en het vee naar zijn aard, en al het kruipend gedierte des aardbodems naar zijn aard. En Ik, God, zag, dat alles goed was.

'En Ik, God, zeide tot Mijn Eniggeborenen, Die sedert den beginne bij Mij was; Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis. En het was alzo. En Ik, God, zeide: Dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipende gedierte, dat op de aarde kruipt.

'En Ik, God, schiep den mens naar Mijn beeld; naar het beeld van Mijn Eniggeborene schiep Ik hem; man en vrouw schiep Ik ze.

'En Ik, God, zegende hen, en zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt u, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat zich op de aarde beweegt! (...)

'En Ik, God, zag al wat Ik gemaakt had, en ziet, al wat Ik gemaakt had was zeer goed. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de zesde dag.'

DE ZEVENDE DAG

'Alzo waren volbracht de hemel en de aarde, en al hun heir.

'Als nu Ik, God, op den zevenden dag volbracht had Mijn werk, en al wat Ik gemaakt had, heb Ik gerust op den zevenden dag van al Mijn werk, en al wat Ik gemaakt had was volbracht. En Ik, God, zag, dat het goed was.

'En Ik, God, heb den zevenden dag gezegend, en dien geheiligd; omdat Ik op denzelven gerust heb van al Mijn werk, hetwelk Ik, God, geschapen en gemaakt had.'

(Mozes 1:36-3:3.) □

LIEFDE VOOR HET OUDE TESTAMENT ONTWIKKELEN

Mary Hazen Johnston

Als kind kon ik geboeid luisteren naar de verhalen over Noach, David en Daniël. Daarna heb ik een reeks bijbelverhalen voor kinderen gelezen. Toen ik tien jaar was, nam ik het besluit zelf de Bijbel van begin tot eind te lezen.

Die poging heb ik meer dan eens ondernomen, telkens echter met hetzelfde resultaat. Ik las Genesis uit, raakte overweldigd door de complexiteit van het Oude Testament en was vlug mijn motivatie kwijt.

Toen ik negentien was, werd ik bekeerd tot het herstelde evangelie en ontdekte ik opnieuw de Schriften. Met het bijkomende inzicht van de herstelling werden de Schriften een rijke en onuitputtelijke bron van genot.

Maar het Oude Testament blijft een moeilijk boek om te lezen. Alleen al de lengte ervan kan iedere vastberaden lezer ontmoedigen. Bepaalde delen lijken gewoon herhalingen van elkaar, in andere delen zijn de instructies zo gedetailleerd dat ze totaal irrelevant lijken te zijn voor onze tijd.

Hoe kunt u die hinderpalen nemen?

In de loop der jaren heb ik verschillende manieren ontdekt die u kunnen helpen om van het Oude Testament te leren houden en het te begrijpen.

Probeer het de eerste keer niet van begin tot eind te lezen. Begin liever met bekende verhalen zoals Daniël in de leeuwkuil, of David en Goliath. Of lees een kort boek uit het Oude Testament, het boek Ester bijvoorbeeld. Dat geeft moed om verder te lezen.

Ten tweede, selecteer wat u leest. Als u niet geïnteresseerd bent in de lengte van de tabernakel uitgedrukt in ellen, neem dan een ander hoofdstuk of een ander boek. U kunt dat nog altijd later lezen, op een ogenblik dat u meer vertrouwd bent met het Oude Testament.

Ten derde, lees iedere dag een beetje. Een hoofdstuk per dag vond ik ideaal, vooral wanneer ik allerlei details over

wetten en verordeningen aan het lezen was. Op deze manier kon ik langzaam en zorgvuldig lezen en geweldige verzen ontdekken. Eén van die prachtige verzen die ik ontdekt heb, is Deuteronomium 29:29. (Zoek maar op!) Dat vers zou ik nooit ontdekt hebben als ik Deuteronomium niet langzaam gelezen had, één hoofdstuk per keer.

Ten vierde, bestudeer het Oude Testament per onderwerp. Die benadering ligt mij goed omdat die variatie en vrijheid biedt. Een van mijn geliefkoosde onderwerpen is het hart: een gebroken hart, een nieuw hart, een hart van vlees en een hart van steen, een besneden hart. Bij mijn studie van dit en andere onderwerpen heb ik de diepte van het evangelie in het Oude Testament leren waarderen.

Ten vijfde, maak gebruik van studiehulpmiddelen zoals indexen, bijbelwoordenboeken, verwijzingen en kaarten. Als u hulp wilt, zijn er ontzettend veel mogelijkheden.

Ten zesde, wees tevreden met wat u op dat ogenblik kunt begrijpen. Wanneer ik het Oude Testament lees, probeer ik mij niet teveel zorgen te maken over de details, maar probeer ik een algemeen gevoel te krijgen van de teneur en de betekenis van een hoofdstuk. Ik beweer bijvoorbeeld helemaal niet dat ik Jesaja volledig begrijp, maar ik geniet van zijn geschriften. Ik geniet van de beeldspraak waarmee hij de heerlijkheid van Israël in de laatste dagen beschrijft, de grote liefde van de Heer voor zijn volk, en de beloften aangaande de Messias. Die beschrijvingen geven mij warme en tedere gevoelens. Ik weet niet altijd welke specifieke gebeurtenissen Jesaja op het oog heeft, en of het gebeurtenissen zijn uit het heden, het verleden of de toekomst, maar ik weet wèl dat ik tot het Zion dat hij beschrijft, wil behoren.

De studie van het Oude Testament is zonder twijfel belangrijk voor een volwaardig begrip van de Schriften. En de moeite die men daarvoor opbrengt, wordt ongetwijfeld rijkelijk beloond. □

HET VERBOND VAN ABRAHAM

EEN ZEGEN VOOR ALLE MENSEN

Wij zijn erfgenamen van het evangelie en het priesterschap omwille van het verbond tussen God en Abraham.

Kent P. Jackson

Weinig dienaren van de Heer bekleeden de voor-
aanstaande positie die Abraham bekleedt. Christenen, joden, moslims en heiligen der laatste dagen erkennen Abraham als de vader van de getrouwen en een voorbeeldige voorouder en dienaar van God. Miljoenen mensen over de hele wereld dragen de naam van die grote patriarch en getuigen zo van de nalatenschap van zijn leven en werken, en van de achting die hij onder zijn afstammelingen geniet.

De plaats die Abraham in de geschiedenis bekleedt, is welverdiend. De boeken van Genesis en Abraham geven een verslag van zijn geloof en getrouwheid in de dienst van de Heer. (Zie Abraham 1-2; Genesis 1:26-25:10.) De

heilige Schriften tonen aan dat hij er zich toe verbonden had alles te doen wat God hem opdroeg, tot het brengen van het dierbaarste offer dat God van hem kon vragen, het offer van zijn eigen zoon. (Zie Genesis 22:1-18; Hebrreeën 11:17-19.) Van alle mannen der aarde koos God deze getrouwe man om de vader van zijn verbondsvolk te worden. Door middel van zijn directe en geadopteerde afstammelingen zouden de zegeningen van het evangelie voor alle mannen en vrouwen beschikbaar worden. Abraham is voor ons een sleutelfiguur in onze verbondsgeschiedenis, en getrouwe heiligen der laatste dagen verheugen zich erin tot zijn afstammelingen gerekend te worden en streven ernaar zijn voorbeeld van rechtschapenheid na te volgen.

HEILIGE BELOFTEN

Een verbond is een overeenkomst tussen twee partijen die toezeggingen doen aan elkaar. Iedere partij neemt daarbij, ten teken van zijn aanvaarding van het verbond, bepaalde verplichtingen op zich die verband houden met hun relatie. In een evangelieverbond sluiten we heilige overeenkomsten met God en beloven we zijn wil te gehoorzamen.

Op zijn beurt heeft Hij ons heerlijke zegeningen beloofd als we Hem dienen en gehoorzamen.

De patriarch Abraham had zich onwrikbaar verbonden in de dienst van de Heer en had het voorrecht om een verbond met God te sluiten. De Bijbel beschrijft de zegeningen die de Heer aan Abraham beloofd heeft wegens zijn geloof en gehoorzaamheid. De volgende voorbeelden bevatten vier dergelijke beloften:

Belofte één: 'Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land dat gij ziet zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven' (Genesis 13:14–15).

Belofte twee: 'Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn' (Genesis 13:16).

Belofte drie: 'Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u en uw nageslacht tot een God te zijn' (Genesis 17:7).

Belofte vier: 'En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden' (Genesis 22:18).

De zoon en kleinzoon van Abraham en Sara, Isaak en Jakob, hebben soortgelijke beloften ontvangen en werden onderworpen aan dezelfde verbonden en verplichtingen die Abraham ontvangen had. (Zie Genesis 26:1–4; 28:10–14; 35:9–12.) In de Sinai werd het verbond op dezelfde manier vernieuwd met de nakomelingen van deze drie mannen, het huis van Israël. (Zie Exodus 19:1–8.) De afstammelingen erven dezelfde zegeningen

en nemen dezelfde verplichtingen op zich als hun voorstaande voorvaders. De Heer heeft dat verbond in deze tijd hernieuwd met zijn heiligen. (Leer en Verbonden 84:33–40, 48; 110:12.) Daarom kunnen de heiligen der laatste dagen in deze tijd het verbond met de aartsvaders terecht beschouwen als een verbond tussen God en henzelf.

De hierboven aangehaalde passages en andere schriftteksten vestigen de aandacht op vier belangrijke aspecten van het verbond met Abraham.

1. EEN LAND VAN BELOFTE

De Heer heeft het land Kanaän als een zegening gegeven aan Abraham, zijn vrouw Sara, en hun verbondskinderen. Latere openbaringen maken duidelijk dat de Heer ook andere landen van belofte heeft aangewezen, bijvoorbeeld de beide Amerika's als het erfland van de kinderen van Jozef. (Zie 3 Nephi 15:12–13; 16:16; Ether 13:8.)

Maar de Schriften maken duidelijk dat de vervulling van deze belofte afhangt van de rechtschapenheid van het volk. In het Oude Testament lezen we dat God de vervulling van het land van belofte uitstelde wanneer zijn

volk weigerde Hem te dienen. Eerst werden de tien noordelijke stammen als gevolg van hun zondigheid uit het land weggevoerd (zie 2 Koningen 17), en later de stammen van Juda en Benjamin op dezelfde manier (zie 2 Koningen 24–25). De Heer onthield het oude Israël die zegen omdat het volk die niet had verdiend. Daarmee vervulde Hij zijn woord dat men een erfland alleen kan bezitten zolang men

God heeft Abraham en zijn nakomelingen het land Kanaän gegeven voor zover zij zich aan hun verbond zouden houden.

getrouw blijft. (Zie Deuteronomium 4:25–27; 28:15, 62–64.)

Omdat een land van belofte een verbondszegening is, kan het verbondsvolk die zegening alleen verkrijgen als het voldoet aan de bepalingen van dat verbond. Wanneer de verstrooide stammen van Israël het oude verbond met Abraham opnieuw aanvaardden, zal de Heer hen volledig en in vrede vergaderen in hun landen van belofte. (Zie 2 Nephi 6:11; 10:7–8.)

2. EEN TALRIJK NAGESLACHT

De bekendste zegening van het verbond met Abraham is de zegening van een talrijk nageslacht. De Heer heeft Abraham beloofd dat zijn nakomelingen zo talrijk zouden zijn als de sterren. Een gedeeltelijke vervulling van die belofte in deze tijd zijn de vele miljoenen die Abraham beschouwen als hun voorvader. Miljoenen Arabieren en miljoenen Joden zien Abraham als hun rechtstreekse voorvader. Meer dan 8,5 miljoen heiligen der laatste dagen beschouwen Abraham als hun stamvader en meer dan één miljard christenen en moslims zien in hem een vader in symbolische zin. Deze indrukwekkende aantallen zijn een vervulling van Gods belofte aan zijn edele dienaar.

De uiteindelijke vervulling van deze belofte van de Heer zal echter op een andere manier geschieden. Hedendaagse openbaring spreekt in dat verband over een hemelse vervulling:

'Abraham ontving beloften aangaande zijn nakomeling-schap en de vrucht van zijn lendenen (...) die zouden voort-

duren, zolang zij in de wereld waren; en betreffende Abraham en zijn nakomelingen, (...) zowel in de wereld als uit de wereld zouden zij, zo ontelbaar als de sterren, voortduren, of, al zoudt gij het zand aan de oever der zee tellen, hen zoudt gij niet kunnen tellen' (LV 132:30).

De belofte aan Abraham aangaande ontelbare afstammelingen heeft zowel betrekking op de eeuwige wereld als op afstammelingen op aarde. (Zie Bruce R. McConkie, *The Millennial Messiah, The Second Coming of The Son of Man*; Salt Lake City: Deseret Book Company, 1982, blz. 262–264, 267.) Zelfs met onze kennis van verhoging, eeuwige gezinnen en de aard van God en zijn werk, kunnen we ons met moeite een beeld vormen van de omvang van de belofte van de Heer aan Abraham.

**De Heer heeft
Abraham beloofd dat
zijn zaad zo
talrijk zou zijn als
de sterren.**

3. DE ZEGENINGEN VAN HET PRIESTERSCHAP EN HET EVANGELIE

Een van de beloften van het verbond van Abraham is de belofte dat getrouwe erfgenamen het evangelie en de macht van het priesterschap van de Heer zullen bezitten. Verbondsafstammelingen van Abraham en Sara zijn rechtmatige erfgenamen van

die zegeningen. De zegeningen van het eerstgeboorterecht kunnen zij echter, zoals overigens elke andere zegening van het verbond, alleen verwezenlijken als zij een rechtschapen leven leiden.

Er is een sleuteltekst in de Schriften die ons over dat recht het volgende leert: 'In u – dat wil zeggen: in uw priesterschap – en in uw nakomelingen – dat wil zeggen: uw

priesterschap – zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, (...) want Ik geef u de belofte dat dit recht zal voortduren in u en in uw nakomelingen na u – dat wil zeggen: natuurlijke nakomelingen of de nakomelingen van het lichaam' (Abraham 2:11). Aldus zien wij dat het priesterschap voortduurt in de nakomelingschap van Abraham en Sara. Ondanks perioden van afval waarin het evangelie en het priesterschap niet op aarde beschikbaar waren, bleven zij verborgen in het nageslacht van Abraham tot de tijd van de herstelling, waarin zij opnieuw geopenbaard zijn:

'Daarom zegt de Here aldus tot u, met wie het priesterschap door de geslachtslijn van uw vaderen heeft voortgeduurd –

'Want gij zijt wettige erfgenamen volgens het vlees, en zijt met Christus in God voor de wereld verborgen geweest –

'Daarom zijn uw leven en het priesterschap gebleven, en dit priesterschap moet noodzakelijk door u en uw nageslacht verblijven tot aan de herstelling van alle dingen, waarvan door alle heilige profeten is gesproken sedert de wereld begon' (Leer en Verbonden 86:8–10).

4. EEN HEILSZENDING TOT DE WERELD

De Schriften leren ons dat door het verbondsgezin van Abraham en Sara 'alle geslachten der aarde zullen worden gezegend, ja, met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, ja, van het eeuwige leven' (Abraham 2:11). Ongetwijfeld de grootste zegening die voortkomt uit het nageslacht van Abraham is het zoenoffer van Jezus Christus.

Jezus, die een afstameling was van Abraham en Sara, is door zijn verzoening alle mensen tot zegen. Door Hem zullen alle mensen door de opstanding gered worden van de ketenen van de dood; en allen, enkele uitzonderingen daargelaten van mensen die de onvergeeflijke zonde begaan hebben, zullen een eeuwige erfenis ontvangen in een koninkrijk van heerlijkheid.

Het tweede aspect van de heilzending van Abraham

heeft betrekking op de roeping die de verbondskinderen van Abraham ontvangen hebben om het evangelie en de zegeningen ervan tot alle kinderen van God te brengen. De Heer heeft het huis van Israël geroepen om het evangelie tot de wereld te brengen. Aan Abraham heeft Hij het volgende gezegd omtrent zijn nakomelingen: 'dat zij deze bediening en dit priesterschap tot alle natiën zullen brengen' (Abraham 2:9).

Sedert de dagen van Abraham, Isaak en Jakob, zijn de zegeningen van het evangelie – voor zover ze op de aarde voorhanden waren – altijd door het huis van Israël verkrijgbaar geweest. Daarom zijn de afstammelingen van Abraham en Sara een *uitverkoren* volk. Zij zijn uitverkoren, niet omdat hun weg tot heil gemakkelijker zou zijn of dat God meer

van hen zou houden dan van andere mensen. Zij zijn *uitverkoren om te dienen* op dezelfde manier dat heiligen der laatste dagen gekozen worden om roepingen te vervullen in de kerk. Als we de uitverkoren positie van het huis van Israël opvatten als een roeping om te dienen – zoals dat het geval is voor iedere andere roeping in het evangelie – kunnen we de roeping in het juiste perspectief houden.

Erfgenamen van het verbond van Abraham hebben het recht het priesterschap van de Heer te dragen.

Het verbond van Abraham zegent hen die niet van Abraham afstammen op een bijzonder directe manier. Het huis van Israël is het gezin van de heiligen van de Heer. Volgens de Schriften worden diegenen die het evangelie aannemen en deelachtig worden aan het verbond van Abraham, ook als ze geen directe afstammelingen van Abraham zijn, leden van het huis van Israël. De Heer leerde Abraham het volgende aangaande de natieën der aarde die geen natuurlijke afstammelingen van hem zouden zijn:

'Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen' (Abraham 2:10).

Paulus onderwees dezelfde leerstelling met betrekking tot de niet-Israëlieten die door Abraham geadopteerd worden: 'Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek [anders gezegd, Israëliet of niet-Israëliet], van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.

'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen' (Galaten 3:27–29).

Het adoptiebeginsel brengt diegenen die geen afstammelingen van Abraham zijn, maar het evangelie aangaan, in het gezin van Abraham. De Heer beschouwt hen als erfgenamen van het verbond met de zegeningen en de verplichtingen die erbij horen; zij worden lid van het huis van Israël. (Via onze patriarchale zegen komen wij

te weten tot welke stam van het huis van Israël wij behoren.) Daarom wordt geen onderscheid gemaakt tussen de rechtstreekse afstammelingen van Abraham en zijn geadopteerde erfgenamen, want zij zijn 'allen (...) één in Christus Jezus'.

In de laatste dagen heeft de Heer de verbondskinderen van de oude patriarchen 'een licht voor de niet-Joden (...), en, door dit priesterschap, een zaligmaker voor Mijn volk Israël' genoemd (LV 86:11). De tweevoudige zendingsoproep van de kinderen van Abraham, Isaak en Jakob in de laatste dagen is om (1) de andere leden van het huis van Israël terug te voeren tot de verbonden die God met hun voorouders gemaakt heeft en (2) alle anderen te verzamelen die één met hen willen worden.

De Heer heeft het evangelie in deze tijd hersteld opdat alle mensen erdoor gezegend zouden zijn. Iedere gelovige man of vrouw kan die zegeningen ten volle ontvangen als hij of zij de verbonden van de doop en de tempel maar aanvaardt en rechtsheden leeft. Omdat wij het voorrecht hebben dat we leven in een tijd waarin de verbondszegeningen onder de heiligen van de Heer beschikbaar zijn, hebben wij de bijzondere gele-

genheid en grote verantwoordelijkheid die zegeningen beschikbaar te stellen voor alle kinderen van onze Hemelse Vader. □

Kent P. Jackson is hoogleraar oude schriftuur en hoofd van Near Eastern Studies aan Brigham Young University in Provo (Utah).

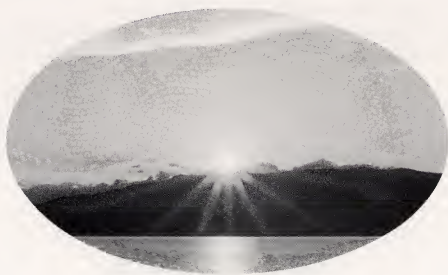

De verbondskinderen van Abraham zijn geroepen om het evangelie naar Gods andere kinderen te brengen.

BIJ GEBREK AAN EEN

WONDER

Het bezoek van een engel of een ander teken – meer had ik volgens mij niet nodig om een sterk getuigenis te hebben.

Amanda Mariotti

Ik behoorde tot het type mensen voor wie alleen wonderen voldoende bewijskracht bezitten. Ik kon nooit iets echt geloven tenzij een of andere indrukwekkende gebeurtenis het bewijs had geleverd. Ik ben in de kerk opgegroeid. Ik ging naar het OOV- en het jongevrouwenkamp, kende het jongevrouwenmotto van buiten en was lid van het klaspresidium van de bijenkorfmeisjes. Toch heb ik nooit echt geweten dat de kerk waar was.

De leden hadden het altijd over brandende gevoelens, warme gevoelens, vredegevoelens en geweldige gevoelens. Maar ik had geen gevoelens. Mijn avondgebeden waren iedere avond hetzelfde: 'Dank u voor mama en papa en voor al mijn zegeningen. Help mij om een goede dag te hebben en het goede te doen.' U kunt rustig zeggen dat ik afhankelijk was van het getuigenis van mijn ouders.

Ten slotte kwam ik tot het besluit dat ik zelf zekerheid wilde hebben. Ik bad elke avond ongeveer vijf minuten en smeekte God om een wonder. Ik gebruikte tranen, omkope-

rij en dreigde zelfs om niet meer rechtschapen te leven. Ik beloofde God dat slechts een kort bezoekje van een heilig wezen van mij een overtuigde gelovige zou maken. Natuurlijk pakte ik het helemaal verkeerd aan, maar dat wist ik toen nog niet.

Toen de bezoeken van Moroni of van enige andere hemelse boodschapper uitbleven, kreeg ik een nieuwe gedachte – geloof. Ik had altijd al aangenomen dat ik een wonderbaarlijk visioen zoals dat van Joseph Smith verdiende. Ik had nooit begrepen dat God van mij verwachtte dat ik geloof zou oefenen. Ik vond het moeilijk om dat te aanvaarden.

Ik wilde zo graag volledig zeker zijn over de kerk. Maar ik begon in te zien dat God mij geen getuigenis kon geven als ik geen geloof in Hem oefende. Nu heb ik niet meer zo'n behoefte aan wonderen en begin ik te begrijpen wat een echt getuigenis is. Ik heb geleerd dat geloof inderdaad de zekerheid is der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet (zie Hebrëeën 11:1). □

Harry Anderson, Jakob zegent Jozef

Jakob zegende Jozef: Een jonge vruchtboom is Jozef, een jonge vruchtboom aan een bron, zijn takken stijgen boven de muur uit' (Genesis 49:22).

Toen de Berlijnse Muur uiteindelijk werd neergehaald, kende de vreugde van de heiligen in Duitsland geen grenzen. De zoons in het gezin Lehmann hebben geen gras laten groeien over hun verworven vrijheid. De drie broers – Michael, Peter en Matthias – verruilden hun land voor een zendingsgebied in de Verenigde Staten. Zie 'Een wonderbaarlijke zending', blz. 12.

